

**TEXTE DLC**

**5-6 ANI**

## Cuprins

Iedul cu trei capre .....	3
Doi frați cuminiți .....	5
Prietenii .....	6
Darul lui Mihai .....	6
Balada unui greier mic .....	8
Povestea nucii lăudaroase- .....	9
Hora legumelor .....	10
Tufanica - de Malina Cajal .....	11
O călătorie printre stele .....	11
Acceleratul.....	12
Povestea lui Moș Nicolae.....	13
Saniuta .....	13
Secretul lui Moș Crăciun.....	14
Dinozaurii .....	16
Fetița și stelele .....	16
Hora unirii .....	19
Cățelușul șchiop .....	20
Cei trei purceluși .....	21
Peștișorul de aur .....	24
Povestea ursului cafeniu.....	26
Inimioare, inimioare .....	28
De Pe-o "Buna Dimineata" .....	29
Incepem gradinaritul.....	29
Fluierul fermecat .....	30
La Pasti .....	33
Povestea cărții de povești .....	34
Banul muncit .....	35
Pierdut la Cascada Cântecului.....	35
Lebedele .....	39
Toate meseriile .....	47
Prietenul meu, agentul de circulație .....	48
1 Iunie.....	48
Lumea celor mici.....	49

## Iedul cu trei capre

de Octav Pancu-Iași

Povestea asta nu s-a întâmplat chiar pe vremea când se potcoveau puricii, ci mult mai aproape, când puricii au devenit tare nesuferiți, iar eu copii, vă doresc să n-aveți de-a face cu ei...

Cică nu departe de casa caprei cu trei iezi își avea casa un ied cu trei capre. Era un ied ca toți iezi: nici mai mare, nici mai mic, nici mai frumos, nici mai urât. Cum s-ar spune: nici prea-prea, nici foarte-foarte. Numai că în loc de o capră avea trei: o capră-mamă, o capră-mătușă și o capră bunică.

Grozav de bine o mai ducea iedul! Ce să vă spun, copii, pe mine de m-ar lăsa să stau măcar o zi în casa aceea, nu mi-ar mai trebui nimic. Măiculiță, ce mai trai!

Dimineața nici nu apuca bine iedul să deschidă ochii, că și începea să poruncească:

— Capră-mamă!

— Spune, fiul meu iubit!

— Îmbracă-mă! Nu pot singur...

Capra mamă nu aștepta să i se spună de două ori. Se apleca să-i caute încălțările sub pat, se urca pe dulap să-i caute nădragii și se băga după sobă să-i caute cămașa.

De, iedul nu obișnuia – ca voi – să folosească spătarul scaunului ori cuierul. Își arunca hainele unde nimerea.

Capra-mamă îi aduna hainele și se năcăjea să-l îmbrace: îi lega șireturile, îi trăgea pantalonii și cămașa și – vai! – îi aranja și cureaua!

Când se vedea îmbrăcat, iedul iarăși porunceea:

— Mătușă-capră!

— Spune, nepoțelul meu drag!

— Ospătează-mă! Nu pot singur...

Mătușă-capră se repezea la bucătărie, turna lapte dulce și așeza într-o farfurie mămăliguța caldă, apoi punea totul pe o tavă și le ducea fuguța la patul iedului. Și rupea mătușă-capră din mămăliguță și îndesa în gura iedului! Și ține-i mătușă-capră cana la gură, să soarbă iedul laptele!

Și uite așa, până isprăvea iedul toată mămăliga și tot laptele, ba îi mai aducea mătușă-capră și câte o plăcintă, că era mare meșteră la copt, iar iedul mare meșter la înghițit...

Zburda iedul toată ziua pe afară, iar seara, când se întorcea acasă, se întindea pe pat și porunceea:

— Capră-bunică!

— Spune, nepoțelul meu scump!

— Adoarme-mă! Nu pot singur...

Cât ai clipi, bunica-capră venea lângă ied și se pornea să-i cânte și să-l legene:

Nani, nani, nani,

Coboară somn pe scara nevăzută,

Nani, nani, nani,

Și oprește-te somn

Pe ochii nepoțelului meu,

Nani, nani, nani.

Hei, așa trai ca al iedului mai zic și eu! Să tot trăiești o sută de ani.

Dar într-o seară, bătu în poartă vecina capră cu trei iezi.

— Scumpele mele surate, am venit la voi cu o mare rugămintă. Măine seară mi se însoară iedul cel mare. Tare aş vrea să le pregătesc un ospăţ să i se ducă vestea. Mă rog domniilor voastre, fiţi bune şi poftiţi mâine la mine să-mi ajutaţi la înfăşatul sarmăluţelor, la împletitul colacilor ori la ce-o mai fi de trebuinţă. O să vă răsplătesc.

— Măine în zori suntem la dumneata, surată! Te-om ajuta cu dragă inimă.

A doua zi, cele trei capre plecară la vecina lor capră cu trei iezi.

Mai târziu se trezi şi iedul. După cum îi era obiceiul, strigă:

— Capră-mamă! Îmbracă-mă! Dar nimeni nu veni să-l îmbrace. Atunci iedul începu să se tăvălească prin pat şi să urle.

— Îmbracă-mă! Îmbracă-mă! Îmbracă-mă! Nu pot singur...

Vulpea tocmai trecea pe acolo şi auzind urletele iedului, curioasă din fire, băgă capul pe fereastră ca să afle ce se întâmplă.

— Nu mai striga atâta, ieduţule, dacă nu poţi să te îmbraci singur, aruncă-mi hainele şi te îmbrac eu.

Bucuros, iedul îi azvârle încălţărilor, nădragii şi cămaşa. Una câte una, vulpea le prinse, le vârî într-un sac şi pe aici îi-e drumul! Fugi cu ele să le vândă la târg.

Mare amărăciune îl cuprinse pe ied şi multe lacrimi grele vărsă. Dar tot plângând şi văicărindu-se, îl apucă foamea. Strigă:

— Mătuşă-capră, ospătează-mă!

Dar nimeni nu veni să-l ospăteze. Mătuşa-capră, precum se ştie, era plecată.

Şi porni iar iedul să se tăvălească şi să urle:

— Ospătează-mă! Ospătează-mă! Ospătează-mă! Nu pot singur....

Cum ţipă el așa, trecu pe acolo ursul.

— Nu mai striga atâta, ieduţule! Mai bine spune-mi unde e mâncarea, ca să te ajut eu. Te ospătez pe cinste!

Iedul îi spuse. Ursul intră în bucătărie şi începu să înfulece cât şapte. Înfulecă toată mămăliga. Sorbi şi ultimul strop de lapte. Ba de lacom ce era, cât pe ce să înghită ceaunul şi făcăleţul. Apoi, ursul plecă fără să-i mai pese de ied.

De acum s-a pus iedul şi mai tare pe plâns. Şi plângi, şi plângi, de răsuna casa de zbieretele lui. Toată lumea însă ştie că după plâns şi se face somn.

Strigă iedul:

— Capră-bunică, adoarme-mă!

Dar nimeni nu veni să-l adoarmă.

Şi din nou începu iedul să urle şi să se tăvălească.

Lupul tocmai ieşise la plimbare. Se afla nu departe şi-l auzi pe ied strigând.

— Nu mai striga atâta, iedule. Las' că vin eu să te adorm, ieduţule!

Intră lupul în casă, se aşeză lângă ied, legănându-l şi cântându-i:

Nani, nani, nani,

Nu mai coborî somn,

Că nu-i nevoie.

Nani, nani, nani,

Am să-l mănânc

Pe iedul cel răsfăţat,

Răzgâiat şi alintat,

Nani, nani, nani.

Iedul se înspăimântă, nici eu nu pot să vă spun de unde mai găsi putere să se smulgă de lângă lup şi s-o rupă la fugă încotro vedea cu ochii.

Se înapoie acasă, gol, flămând şi ostenit, abia spre seară. Şi cum intră pe uşă zise:

— Capră-mamă, mătușă-capră, capră-bunică! Am să vă povestesc tot ce mi s-a întâmplat, dar mai întâi să-mi caut niște haine ca să mă îmbrac și apoi să mănânc ceva, că tare mi-e foame.

Se îmbracă iedul, mănă ce mai găsi prin oale, dar înainte să-și înceapă povestea adormi buștean...

Dar vouă, copii, nu vi-e somn? Mie, de ce să vă mint, îmi cam este.

Noapte bună, dragii mei copii!

## **Doi frați cumiți**

*de Elena Farago*

Noi suntem doi frați în casă  
Și nu ne certăm deloc,  
Și suntem tăcuți la masă  
Și cumiți în orice loc.

Avem hamuri, cerc și minge  
Când pe-afară ne jucăm,  
Iar când plouă ori când ninge,  
Liniștiți în casă stăm.

Și cu jucării frumoase  
Ne jucăm tot amândoi,  
Pe când mama noastră coase  
Ori citește, lângă noi.

Mama noastră ne vorbește  
Și ne mângâie duios,  
Iară seara ne citește  
Ori ne spune-un basm frumos.

Și ne-nvață lucruri multe  
Și frumoase, stând cu noi,  
Și îi place să ne-asculte  
Când vorbim noi amândoi...

Și în gândul nostru-ntruna  
Auzim povața ei:  
– Fiți cumiți întotdeauna  
Și fiți buni, copiii mei!...

## Prietenii

*de Dan Faur*

Dis-de-dimineată,  
Trei prietenii mă răsfață:  
Apa, peria și săpunul.  
Mi-s prietenii toți, ca unul.

Apa-mi zice:  
Vin la mine,  
Să te spăl cum se cuvine!  
Să te mângâi pe-ndelete,  
Cu săpun și cu burete.

Joaca asta cu clăbucul,  
Chiar de-mi gâdilă năsucul,  
Tare-mi place.  
Las' să joace  
Ca pe-o pajiște pe față  
Că-i doar dis-de-dimineată.

Vine-apoi și periuța,  
Dar deodată și dispere.  
Unde-o fi?  
Păi, se dă huța  
Peste dinți, voioasă tare.

## Darul lui Mihai

*de Zenobia Niculiță*

Mihai alerga prin curte, încercând să prindă un fluture care se încăpățâna să îi scape de fiecare dată când se apropia de el.

— Stai liniștit, îl ruga băiețelul. Vreau doar să văd din ce sunt făcute aripile tale.

Dar fluturele nu voia în ruptul capului să se lase prins. Chiar atunci, glasul mamei se auzi din ușa casei și parcă încă un soare răsări în ochii băiețelului:

— Mihai, hai la mama!

Mihai, care era un băiețel ascultător, veni imediat cu bucurie, iar fluturele se așeză ușurat pe una dintre ramurile liliacului din curte. Scăpase de urmăritorul cel „fioros”.

— Da, mami, spuse Mihai urcând cele doua trepte ale casei.

— Vrei să mă ajuți cu ceva? întrebă mama.

— Sigur că da, răspunse băiețelul fără să se gândească.

Nu avea obiceiul să-și refuze mămica și era bucuria lui să o ajute ori de câte ori putea.

— Ce trebuie să fac?

Mama îi înmână o sacoșă mică, plină cu nuci și îl rugă:

— Te rog frumos să îi duci sacoșa aceasta bunicii. Are nevoie de ea imediat.

Bunica locuia în același sat, dar, pentru a ajunge la casa ei, Mihai trebuia să străbată mai multe ulițe și să traverseze șoseaua.

— Să fii atent la traversare, nu uită să-l atenționeze mama.

— Da, mami. Întotdeauna sunt atent.

— Și încă ceva, spuse mama.

— Ce e?

— Ți-am pregătit o mică gustare, în caz că ți se face foame până la bunica.

Zicând aceasta, mama îi dăruie un măr frumos, văratic, din acelea care creșteau în pomul din spatele casei. Lui Mihai îi plăceau tare mult aceste mere, așa că îl luă cu bucurie, îi multumi mamei și îl băgă în buzunarul pantalonilor.

— Sărut mâna, mamă! strigă el în timp ce ieșea pe poartă.

Din curtea de alături tocmai ieșea tanti Ileana cu doua sacoșe mari.

— Sărut mâna, tanti Ileana! o salută Mihai politicos și merse mai departe.

— Bună dimineața, măi, Voie-Bună! îi răspunse femeia, bucuroasă să întâlnească un copil atât de bine-crescut.

Mihai traversă cu atenție strada, privind în ambele părți pentru a se asigura că nu vine vreo mașină sau vreo căruță și intră pe o uliță îngustă și bătătorită, care dădea în strada pe care se găsea casa bunicii. Simți o mișcare în burtică și își aminti de vorba tatălui: „Măi băiete, tu parcă ai avea în stomac un ceas care sună când ți-e foame.”

Își aminti de mărul dăruit de mama și zâmbi. Îl scoase din buzunar. Tocmai atunci trecea pe lângă o casă mică și sărăcăcioasă, iar din curte ieși un băiețel mic și murdar. Când îl văzu pe Mihai, băiețelul se opri, neștiind dacă să iasă în drum sau să fugă înapoi în curte.

— Salut, Gheorghită! îl salută Mihai vesel. Ce mai faci?

Gheorghită era un băiețel timid, care avea opt frați. Nu mergea încă la școală și rareori îl vedea cineva în afara curții, în mijlocul căreia aproape că se dădăra micuța casă în care locuia împreună cu toți frații, părinții și bunicii. Din când în când, mama îl trimitea pe Mihai cu câte un dar pentru această familie: haine care îi rămăseseră mici, caiete pentru copiii care mergeau la școală, ghete, săpun sau detergent. Așa ajunsese să îi știe pe nume pe toți copiii care locuiau acolo. Gheorghită era al șaselea dintre cei nouă frați. Auzindu-se strigat pe nume, Gheorghită se opri și se întoarse, dar nu răspunse. Se uita cu ochii mari spre mărul lui Mihai.

— Mi-e foame, spuse el.

Mihai privi prin poarta întredeschisă în curtea neîngrijită. Un băiețel și doua fetițe alergau strigând. Un bebeluș se auzea plângând din casă, iar o bunică tare bătrână stătea în pragul casei cu un alt bebeluș în poală. Atunci Mihai realizează că în curtea casei lui Gheorghită nu era nici un pom. Privi la mărul său. Îi era foame și parcă deja simțea minunatul gust dulce-acrișor al fructului parfumat. Mămica i-l dăduse lui ca să-l mănânce. Cu siguranță că mama nu se gândise să-i ceară să-l dea altcuiva. Dacă ar fi fost așa, probabil că i-ar fi dat doua mere: unul pentru el și unul pentru Gheorghită. Îi venea să fugă de acolo, pentru a nu mai vedea ochii rugători ai băiatului. Dar nu putea. Își amintea ce îi repeta mama adeseori când, așezați în leagănul din fața casei, seara, vorbeau despre ziua care tocmai a trecut și, cum îi plăcea băiatului să spună, „se drăgăleau”: „Este mai bine să dai decât să primești.” Știa că mama ar fi vrut ca el să dăruiească această comoară mică pe care o ținea strâns în mână. Cu adevărat în mintea lui se ducea o luptă. Să dea mărul? Să nu-l dea?

— Poftim!

Grăbit, așeză mărul în mâna lui Gheorghiuță și alergă cât putu de tare până la bunica, de parcă îi era teamă ca parfumul mărului dăruit să nu-l urmărească. Când pași în curtea bunicilor, îl întâmpină un miros cunoscut și drag de pâine coaptă. Bunica făcea o pâine atât de gustoasă, încât n-ar fi dat-o pe cel mai îmbietor cozonac.

— Gata, ai și ajuns? îl întâmpină bunica. Dar ce s-a întâmplat? se miră ea privind fața roșie de alergătură a nepotului său.

Mihai îi povestește întâmplarea cu Gheorghiuță și bunica se luminează:

— Ai un suflet mare, băiete! spuse ea înduioșată, mângâind părul negru ca tăciunele al nepotului, care se odihnea acum în poala ei. Dărnicia este un lucru nobil. Să nu te părăsească niciodată. Dumnezeu nu lasă nicio faptă nerăsplătită, continuă bunica. Iar răsplata ta a și venit.

Zicând acestea, îl lua pe Mihai de mână și îl duse în bucătărie unde, pe masă, îl așteptau un colț de pâine proaspătă și un măr mare și roșu.

## **Balada unui greier mic**

*de George Topârceanu*

Peste dealuri zgribulite,  
Peste țarini zdrențuite,  
A venit așa, deodată,  
Toamna cea întunecată.

Lungă, slabă și zăludă,  
Botezând natura udă  
C-un mănunchi de ciumăfai,  
Când se scutură de ciudă.  
Împrejurul ei, departe,  
Risipește-n evantai  
Ploi mărunte,  
Frunze moarte,  
Stropi de tină,  
Guturai...

Și cum vine de la munte,  
Blestemând și lăcrămând,  
Toți ciulinii de pe vale  
Se pitesc prin văgăuni,  
Iar măceșii de pe câmpuri  
O întâmpină în cale  
Cu grăbite plecăciuni...

Doar pe coastă, la urcuș,  
Din căsuța lui de humă  
A ieșit un greieruș,  
Negru, mic, muiat în tuș  
Și pe-aripi pudrat cu brumă:



Cri-cri-cri,  
Toamnă gri,  
Nu credeam c-o să mai vii  
Înainte de Crăciun,  
Că puteam și eu s-adun  
O grăunță cât de mică,  
Ca să nu cer împrumut  
La vecina mea furnică,  
Fiindcă nu-mi dă niciodată,  
Și-apoi umple lumea toată  
Că m-am dus și i-am cerut...  
Dar de-acuș,  
Zise el cu glas sfârșit  
Ridicând un picioruș,  
Dar de-acuș s-a isprăvit...

Cri-cri-cri,  
Toamnă gri,  
Tare-s mic și necăjit.

## **Povestea nucii lăudaroase-**

de Vladimir Colin

A fost odată o nucă , o nucă ... ei , ca toate nucile ! Și nuca asta creștea într-un nuc . Dar nucul nu mai era ca toți nucii ... Și știți de ce ? Pentru că nucul ăsta se pomenise crescând în pădure . Nu știu cum ajunsese acolo , printre stejari și fagi , dar ce știu e că acolo trăia de ani și ani de zile . Și uite că printre nucile pe care le făcuse era și nuca noastră .

Ei , și într-o bună zi vine un urs mare , mai mare chiar decât nenea Niță , și se întinde sub nuc să tragă un pui de somn .

-Ah , ce bine o să dorm ! spuse ursul și se puse cu burta în sus , cu labele pe după ceafă și începu să sforăie : Sfârrrr-mârrr ! Sfârrr-mârrr !

Tocmai atunci , creanga pe care tocmai stătea spânzurată nuca noastră strigă veselă :

-Ei , nucă-nucușoară ! Gata , poți să-ți dai drumul , că ești coaptă bine ...

Firește , nuca nu așteptă să i se spună de două ori . Se aruncă de pe creanga ei , fără umbrelă sau parașută , se aruncă vitejește , așa cum se aruncă nucile și ... drept pe nasul ursului se opri .

-Văleu ! răcni ursul , deșteptat fără veste , dar nepricepând ce-l izbise tocmai de nas ( care e partea lui cea mai simțitoare ) , se ridică degrabă și-o luă la sănătoasa .

-Ehei , ați văzut cine sunt eu ? strigă atunci nuca . Sunt pesemne nespus de puternică dacă până și ursul se teme de mine !

Iepurele , care văzuse tot ce se petrecuse , se apropie tremurând de nucă și o rugă cu glas stins :

-Puternică nucă , milostivește-te de un biet iepure ! ... Să nu mă mănânci !

-Bine , îi răspunse nuca . De astă dată te iert , dar vezi să nu mă superi prea tare și să nu-mi mai ieși înaintea că de ! nu știi , zău ...

Veveřița se rugă și ea , plângând :

-Of și of , puternică nucă ! Îndură-te și de o biată veveriță ... N-o mânca nici pe ea !

-Ia ascultați , făpturi neroade ! se supără de astă dată nuca . Ce , vreți să mă lăsați să mor de foame ? ... Păi , mâine o să vină lupul să mă roage să-l cruț , apoi mistrețul , apoi cine mai știe care alt neisprăvit ... Și eu ? V-ați gândit că și eu trebuie să mă hrănesc ? Doar sunt o nucă adevărată , o nucă puternică , o nucă ... Ehei , ce știți voi !

Iepurele și veverița o luară la fugă și vestiră înspăimântați că s-a sfârșit cu pacea pădurii . S-a ivit o dihanie cumplită , una care pare mică și neînsemnată , dar care mănâncă urși , lupi și mistreți , cum ai înghiți un fir de iarbă ! Toate sălbăticiunile se zăvorără în vizuinile lor , așteptând cu inima strânsă ca dihania cea cumplită să li se ivească înaintea porților . În pădure se lăsase o tăcere grea și nici măcar păsările nu se mai încumetau să cânte . Iar în tăcerea aceea se auzeau când și când niște țipete grozave :

-Unde-s lupii , urșii și mistreții ? Unde-s leii , zmeii și balaurii ? ... Vreau să le trag o mamă de bătaie și să-i înghit pe nemestecate ! Așa striga nuca de răsuna pădurea și nici lupii , nici urșii , nici mistreții , ba nici chiar leii , zmeii și balaurii nu cutezau să crâcnească .

Dar într-o zi veni un băiețel , se plimbă prin pădure , găsi nuca și , după ce-i sparse coaja , o mănca .

## **Hora legumelor**

*după Lucia Muntean*

Legumele toate-toate  
Sunt izvor de sănătate.  
Ceapa vindecă răceala,  
Frunza verde de spanac  
Este bună la stomac.  
Morcovii, cartofii, varza,  
Ardeii, roșiile, salata  
Au pornit și ele hora!  
Oricum ar fi consumate,  
Fierate, crude, toate-toate  
Sunt izvor de sănătate!

## Tufanica - de Malina Cajal

Pomii par a fi carunti  
Sub stelutele de nea.  
Tufanica, tu ĂŽnfrunti  
Singura-n gradina mea,  
Floare mica, tufanica.

Pasi de gheata, fara glas,  
Culca florile-n gradinĂf .  
Doar tu, dreapta ai ramas  
De mireasma parca plina,  
Floare mica, tufanica.

## O cĂlĂtorie printre stele

Hai, copii, sĂ ne plimbĂm,  
Despre Cosmos sĂ-nvĂĂm!  
Galaxii ce-Ăi par mĂrgele  
Sunt chiar grupuri mari de stele,  
Planete, sateliĂi, comete Ăi asteroizi,  
Hai sĂ le descoperim pe rĂnd, timizi!  
Nu ne-am Ăntrebat noi oare  
LuceafĂrul cĂnd apare,  
Cum plutesc pe cer Ăn zare  
Carul Mic Ăi Carul Mare,  
Cum s-au tors prin cer fuioare  
De stelute cĂlĂtoare?  
Ăn Sistemul Solar, unde pĂĂeĂi,  
Vezi opt planete atent de priveĂi.  
Aproape de Soare se-nvĂrt pe orbite,  
Pe vechi trasee de Univers stabilite:  
Mercur, Venus, PĂmĂntul, Luna Ăi Marte,  
Apoi Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun,  
Mii de stele Ăi comete  
Care se-nvĂrtesc discrete,  
Au format prin cer trasee  
Galaxia albĂ sau Calea Lactee...  
Ăi-n Calea Lactee ia priveĂe,  
Chiar PĂmĂntul se gĂseĂe!

## Acceleratul

*de George Topîrceanu*

Peste fagi cu vârfuri sure  
A căzut amurgul rece.  
Înserarea mută trece  
Furișată prin pădure.  
Spre apus abia s-arată  
Printre crengi, întunecată,  
O văpaie de rubin...  
Din frunzișurile grele  
De-nnoptare, tot mai vin  
Glasuri mici de păsărele...  
Reci și palide-n senin  
Se ivesc deasupra stele.  
Fulger negru... trăsnet lung

Iar în urma-i, din tufișuri,  
De prin tainice-ascunzișuri,  
Se ivesc pe jumătate  
Păsărele ciufulite,  
Alarmate  
Și-ngrozite:  
Cine-i?... Ce-i?... Ce-a fost pe-aici?...  
Dus pe aripi de furtună,  
Zguduind pământul tună,  
Zările de-abia-i ajung...  
Parcă zboară,  
Parcă-noată.  
Scuipă foc, îngHITE drum,  
Și-ntr-un valvârtej de fum  
Taie-n lung pădurea toată...  
A trecut...  
Dinspre câmpie,  
Vuiet greu de fierărie  
Se destramă în tăcere...  
Scade-n depărtare...  
Piere...  
Ciripesc cu glasuri mici  
Cinteze și pitulici.  
Doar un pui de pițigoi,  
Într-un vârf de fag pitic,  
Sta cu penele vulvoi  
Și făcând pe supăratul:  
Ce să fie? Nu-i nimic.  
A trecut acceleratul...

## Povestea lui Moș Nicolae

A fost odată ca niciodată (și câte astfel de cazuri nu mai sunt și azi?) o familie de oameni săraci. Trăiau undeva, izolați, într-o căscioară sărăcăcioasă, într-o poiană. Erau tatăl, mama și o fetiță de vreo cinci anișori. Erau săraci și părinții își făceau reproșuri multe, fiecare în gând, pentru faptul că nu-i pot oferi fetiței o bunăstare și stabilitate materială.

Era în miez de iarnă. Afară ninsese și o pătură albă de nea acoperea valea și dealurile din jur. Peste vale se vedea satul alăturat, cu casele acoperite de aceeași zăpadă, dar pe coșurile cărora ieșea un fum care lăsa de înțeles că acolo e cald... Părinții acestei fetițe nu puteau să-i ofere decât minimum de căldură, cât să nu înghețe de frig, dar o înconjurau cu toată dragostea de care erau în stare. O iubeau mult.

Într-o zi, fetița vine îmbujorată acasă și o întreabă pe mama ei: „Mamă, cine e Moș Nicolae?” Mamei i s-a pus un nod în gât. Știa că de răspunsul ei atârna decepția fetiței. I-a spus că acest „Moș Nicolae” e un bătrân care vine la copiii cuminiți, în seara de 5 decembrie, astă-seară, și le lasă acestora în cizmulițe câte un cadou. „Dar, continuă mama, pentru că noi stăm departe de sat, e posibil ca moșul să nu vină la noi.” I-a spus aceste lucruri și a întors fața în altă parte, pentru ca fetița să nu zărească lacrimile de neputință care izvorâseră în ochii mamei la gândul că nici măcar o bomboană nu poate pune în ghetuțele fetiței ei...

Fetița nu a așteptat alte explicații. A izbucnit în aplauze și a zis: „A! Cu siguranță va veni și la noi. Și ca să fiu sigură că nu o să treacă pe lângă casă, o să las ghetuțele afară în seara asta!”

Mama nu a mai continuat. Ce putea să îi spună fetiței? Știa că, a doua zi, copila va fi atât de dezamăgită și în discuțiile cu copiii de vârsta ei va fi cu atât mai decepționată când va afla că la alții Moșul a venit...

În seara aceea, fetița s-a culcat fericită, în așteptarea cadoului de a doua zi, iar părinții au adormit triști și plânși...

Noaptea a trecut ca oricare alta. S-a făcut dimineată. Primul gând al fetiței, când s-a trezit, a fost să sară din pat și să alerge afară, la ghetuțe, să vadă ce i-a adus Moșul, în timp ce mama îi încălzea lăpticul – sursa de hrană datorată unei căprițe care era una dintre puținele averi materiale ale familiei. Părinții s-au pregătit sufletește cu cuvinte de dragoste, să-și liniștească copila care va veni dezamăgită cu cizmulițele goale, dar... Stupoare!

Fetița a venit îmbujorată, fericită, dansând de fericire în piciorușele desculțe și strângând la piept cizmele pline de zăpadă. S-a apropiat de părinți și le-a zis: „Mami, tati, uite, vezi, Moșul nu m-a uitat! Uite ce mi-a adus!” Și părinții s-au privit consternați unul pe celălalt, apoi amândoi s-au uitat la cizmulițele din care a ieșit ceea ce inițial părea doar zăpadă: un căpșor mic de pisoi, un ghem alb de blană, care peste noapte găsisese puțină căldură în cizmulițele fetiței și se adăpostise acolo până către dimineată. Și acum a ieșit de acolo cu un mieunat slab, simțind mirosul de lapte cald din odaie.

## Saniuta

de George Cosbuc

Neaua peste tot s-a pus,  
A venit iarna draguta,  
Hai copii, pe deal in sus  
Sa ne dam cu saniuta.

Cate unul, cate doi,  
Ne suim in sanioara;  
Fara cai si fara boi  
Saniuta fuge, zboara.

Toti sunt rumeni la obraz,  
Multi coboara si multi suie,  
Unii rad, fac mare haz,  
Altii capata cucuie.

## **Secretul lui Moș Crăciun**

*adaptare după Despina Calavrezo*

La Polul Nord era o noapte albă și înghețată. Stelele amorțite clipeau răzleț, iar luna plină abia mai licărea.

Vremea Crăciunului era aproape. Castelul lui Moș Crăciun era scăldat în luminițe colorate.

Nordy, omul de zăpadă, fredona vesel colindele Crăciunului. În acest timp, Moș Crăciun citea de zor scrisorile copiilor pe care Rudolph, renul cu năsucul roșu, le aducea în sacii rotofei. Erau atât de multe!

— Ești atât de obosit, Moș Crăciun, spuse Rudolph cu dojană în glas. Hai să facem o plimbare și să ne mai dezmorțim puțin!

Moș Crăciun încuviință bucuros și sania lui fermecată începu să plutească pe zăpada înghețată.

Părea că zboară... sau poate chiar zbura...

Moș Crăciun și renii cântau fericiți „Jingle Bells”, cântecul nostru preferat.

Nordy, pe schiurile lui firave, nostim nevoie mare, încerca să țină pasul cu zburdalnica săniuță.

Deodată, Moș Crăciun zări o căsuță de gheață din care șerpuiau miresme de ceai fierbinte.

Un urs polar mare și frumos îl îmbie ademenitor:

— Gustați din ceaiul mei fierbinte și înmiresmat, glăsui el mios.

— E tare, tare bun, spuse Moș Crăciun.

Ceaiul avea gust de pădure și aromă de floare.

Renii pofticioși sorbiră și ei cu nesaț licoarea fierbinte. Doar Rudolph nu gustă nici un strop, privind tăcut și gânditor. Veseli nevoie mare, Moș Crăciun și renii îi mulțumiră ursului cel frumos și porniră iar să colinde în noapte. Dar parcă nimic nu mai era ca la început.

Renii înaintau agale, iar Moș Crăciun nu putea să-i mai zorească. Adormiseră ca prin farmec. Săniuța se opintea și scrâșnea înțepenită. Rudolph striga neputincios:

— Mai repede, mai repede! Moș Crăciun încă mai are de citit mii de scrisori!

Dar renii nu-l mai auzeau.

Deodată, renii se prăvăliră rând pe rând în zăpada înghețată, răpuși de vraja unui somn adânc.

Ursul fusese de fapt vrăjitoarea țării de gheață, care fermecase ceaiul. Apoi, a luat bagheta fermecată și a transformat toate jucăriile lui Moș Crăciun în jucării de gheață.

Rudolph alergă temător spre castel și văzu îngrozit că truda lui Moș Crăciun fusese în zadar. Mai rămăseseră doar câteva zile până la Crăciun.

Dar deodată, își aminti de băiețelul care, într-o iarnă nebună, se rătăcise în pădure.

Rudolph îl salvase de lupii înfometaji, luminându-i calea până la coliba pădurarului.

Știa că băiatul primise în dar de la Moș Crăciun un balon uriaș, cu care putea să zboare peste munți și peste câmpii.

Rudolph o chemă pe porumbița de aur și îi spuse să zboare și să-l aducă pe băiețel în ajutor.

Zis și făcut. Când balonul s-a apropiat de creasta argintie, băiețelul a înșfăcat bagheta fermecată și într-o clipită a ajuns la castel.

Băiețelul a atins cu bagheta fermecată un pinguin înghețat, mic și înfofolit și, ca prin minune, toate jucăriile se și transformară în jucării adevărate.

— Îți mulțumesc tare mult, spuse Rudolph, fericit nevoie mare. Alegeți, te rog, o jucărie și pleacă de îndată, ca nu cumva să se trezească Moș Crăciun și să afle ce s-a întâmplat. S-ar necăji tare mult!

Băiețelul își alege pinguinul cel mic și înfofolit care știa să cânte atât de frumos „Jingle Bells”. Apoi își luă rămas-bun de la Rudolph și porni spre creasta plutitoare, să pună bagheta fermecată acolo unde îi era locul.

Dar deodată, văzu că se apropie de balon, călare pe coada de mătură, Vrăjitoarea cu motanul ei cel tuciuriu. Băiețelul o atinse cu bagheta fermecată și pe dată vrăjitoarea îngheță, cu motan cu tot, pe o creastă sticloasă și plutitoare.

De atunci i-a rămas numele „Vrăjitoarea de gheață”. Cine ajunge la Polul Nord o poate vedea și auzi străjuind, strâmbă și schimonosită, țara de gheață.

Nu trecu mult și Moș Crăciun se trezi din somnul fermecat mai ostenit ca nicicând, dar se puse vârtos pe treabă și reuși să termine în două zile tot ce avea de făcut.

În noaptea de Crăciun, nu-i veni să-și creadă ochilor când o văzu pe vrăjitoarea pe creasta plutitoare. Știa că făcuse mult rău și se gândi că îi venise sorocul binemeritului pedepse.

Și mare-i fu mirarea lui Moș Crăciun când ajunse acasă la băiețel și-l văzu în lumina bradului scânteietor pe micul său pinguin cântător. Alături, era o cutiuță cu poleială aurie pe care scria „Lui Rudolph, cu drag”.

Curios nevoie mare, Moș Crăciun deschise cutiuța și găsi înăuntru o săniuță cu un ren care-i semăna leit lui Rudolph. Atunci desluși misterul celor întâmplate, dar se gândi să păstreze secretul.

Era mai bine așa.

Atunci, grijuliu, Moș Crăciun împachetă la loc săniuța și acolo sus i-o dădu lui Rudolph cu un zâmbet misterios.

— Cineva te iubește tare mult, dragă Rudolph!

— Mulțumesc, Moș Crăciun, răspunse renul, tainic și zâmbitor.

Săniuța fermecată plutea luminată de sfânta noapte, iar Moș Crăciun dăruia fericire, urându-le tuturor, cu mult drag, „Crăciun fericit!”

## Dinozaurii

*de G. Radu*

Cândva, demult, în alte timpuri,  
Pe ale noastre pământuri  
Trăiau niște făpturi uriașe:  
Dinozaurii cu coarne și creste tăioase.

Unii erau pașnici erbivori,  
Alții, cruzi și sadici carnivori,  
Unii zburau, aveau aripi ciudate  
Alții știau prea bine să-noate.

Existența lor a fost tulburată  
De o minge de foc, ca o săgeată,  
Venită din cer ca un bolid  
Ce se chema asteroid.

Apoi, la mii de ani depărtare,  
În timpul erei glaciare  
Au dispărut. Acum mereu  
De vrei să-i vezi, mergi la muzeu.

## Fetița și stelele

*de Zenobia Niculiță*

Dacă toate întrebările năstrușnice ale copiilor s-ar aduna într-o clipă și s-ar trece printr-o sită care să le păstreze pe cele mai grele, părinții ar râsufla ușurați. S-ar cerne peste toate casele cu copii numai întrebări ușoare, și cele necernute ar fi păstrate dincolo de nori ca să-și găsească răspunsul de la vânturile călătoare, de la razele soarelui sau de la îngerii.

Cu năsucul lipit de geamul înghețat, Florina se întreba cum ar fi dacă, într-o zi, îngerul ei păzitor s-ar decide să-i răspundă la cele mai neobișnuite întrebări, pe care nu avea curajul să le rostească în fața părinților. Fulgii care nu se grăbeau să ajungă pe pământ și se păreau atât de frumoși, încât și-ar fi dorit să fie printre ei în acea plutire ușoară deasupra orașului și munților din jur. Își imagina cât de ușoară s-ar simți și cum ar putea privi de sus toate casele, oamenii și copacii.

Oare cum se face că ori de câte ori ninge oamenii se simt veseli? Aceasta și multe alte întrebări se frământau în căpșorul fetiței de numai cinci ani în timp ce se ascundea în căldura pufoasă a pilotei, pentru a se îmbarca în călătoria de noapte spre Țara Viselor. Și tocmai în acea călătorie află răspunsul la unele dintre aceste întrebări.

În visul ei se făcea că devenise unul dintre fulgii de nea pe care îi admirase atât și că, în loc să coboare lin pe pământ, se ridica din ce în ce mai sus, către stelele care se ascuseseră după perdeaua de nori. Se întinse pe vârfuri, trase un nor mic la o parte și dincolo de el zări întreaga splendoare a stelelor presărate ici-colo, clipind către ea, chemând-o mai aproape. Se avântă mai departe și auzi vuietul vânturilor înalte, care poartă ploaia din loc în loc.



- Spuneți-mi, strigă Florina către ele, de unde veniți?
- De pretutindeni și de nicăieri, îi răspunseră ele șuierat. De dincolo de zare.
- Dincolo de zare? se miră fetița.
- Daaaaa, dincolo de orizont.
- Unde e orizontul?
- Acolo unde cerul sărută pământul.
- Îndreptați-mă și pe mine într-acolo, vă rog!

Călare pe vânturile de răsărit, Florina porni în goană către orizont în timp ce dedesubt se treceau repede munți înalți, văi adânci sau oceane înspumate. Dar oricât ar fi alergat, noi lumi se deschideau dedesubt și orizontul părea să se îndepărteze mereu.

- De ce aleargă orizontul? întrebă ea dezamăgită. De ce nu-l pot prinde niciodată?

– Pentru că Pământul se rotește sub sărutul cerului, se auzi o voce asemănătoare cu cea a mamei.

- Cine a vorbit? Unde ești? privi Florina mirată împrejur.

- Privește mai sus. Sunt aici. Eu sunt cea care-ți luminează în fiecare noapte visele.

Florina își ridică privirile și zări Luna rotundă și palidă, cu un zâmbet rece, dar prietenos, mângâindu-i creștetul cu o rază.

- Dacă Pământul se rotește, înseamnă că zboară? Așa... ca baloanele de săpun?

– Da, ai putea spune și așa, deși cred că e mai degrabă un fir de praf plutind prin Universul imens.

- Cât e de mare Universul?

Luna oftă și îi mai trimise o rază s-o mângâie pe obraz.

– Nu ți-aș putea spune. Eu sunt legată de Pământ și mă învârt în jurul lui de când mă știu.

- Ești legată de Pământ? Cu ce?

– Cu funii nevăzute, pe care semenii tăi mai mari le numesc forțe gravitaționale. Tot de la ei am auzit că Universul este infinit, adică nu are margini și nu se termină niciodată.

- Când ai auzit asta?

– Într-o zi când s-au urcat pe mine și au crezut că au ajuns departe. S-a întâmplat acum multe rotații și pe tine nu te văzusem încă pe Pământ.

- Cum s-au urcat pe tine?

- Au venit cu o rachetă.

- De ce?

- Probabil că voiau să mă cunoască. Oamenii sunt foarte curioși.

- De ce sunt oamenii curioși?

Atunci, Luna începu să râdă galben.

- Și tu ești una dintre ei. La fel de curioasă.

Și râzând, veghetoarea nopții apuse dincolo de orizontul care fugea mereu. Totuși, era încă noapte și Florina își ridică privirea spre stelele și i se păru că acestea clipească din ochii lor micuți spre ea, ca și cum ar ști multe secrete.

– De ce oare clipească stelele? se întrebă cu voce tare, fără să creadă că ele ar putea-o auzi. De aceea tresări surprinsă când auzi câteva glasuri subțiri, ca niște clopoței:

- Clipim pentru că suntem departe și vedem greu până la tine.

- Cât de departe e departe?

– Atât de departe, încât nu ți-ar ajunge o călătorie de o viață întreagă să ajungi până la noi.

- Înseamnă că voi trăiți mai mult decât oamenii?

– O, da! Noi suntem aici înainte cu mult înainte de voi, înainte ca Pământul să răsară din întuneric.

– Înseamnă că sunteți tare bătrâne, concluzionă fetița și își imaginează câte riduri ar trebui să aibă stelele pe față. Își aținti privirea spre una dintre ele și încercă să deslușească ceva, dar ochii îi obosiră și nu văzu mai mult decât o mică lumină clipitoare.

– Bătrân e numai cel care se simte obosit. Numai ființele care trăiesc pe Pământ îmbătrânesc. Îndeosebi voi, oamenii.

– De ce îmbătrânesc oamenii?

– Fiindcă așa e legea.

– Care lege?

Chiar atunci un mănunchi de raze roșiatice, ca un buchet de trandafiri se ridicară de dincolo de linia orizontului și după ele, treptat, cu un zâmbet larg își făcu apariția soarele, rege al zilei.

– De ce zâmbește soarele? le întrebă ea pe stele.

Dar stelele începuseră să se ascundă în timp ce soarele își trăgea perdeaua de lumină peste ele.

– Nu zâmbesc întotdeauna, dar când sunt fericit de ceea ce văd, râd din toată inima. Îi adresă soarele răspunsul, îmbrățișând-o cu multă căldură.

– Și ce vezi astăzi?

– Văd o lume întreagă care se trezește din somn, ca un furnicar gata să izbucnească dincolo de marginile mușuroiului. Văd oameni fericiți sau triști, muncitori sau leneși, flămânzi sau sătui, fiecare în drumul lui – o lume plină de viață. Uneori, mă bucur pentru un copil care îți ascultă părinții, alteori pentru o mamă care își leagă pruncul sau pentru un bunic sfătos care le povestește nepoților o poveste interesantă.

– Dar de ce râzi cu dinți uneori?

Soarele se înroși puțin la o asemenea întrebare și îi răspunse șoptit:

– Fiindcă Pământul încearcă să fugă de mine. Atunci i se face frig și vreau să-l chem înapoi.

– Vrei să spui că tu nu te lupți cu iarna?

– Nu, iarna vine pe Pământ doar fiindcă acesta se îndepărtează puțin de mine. Și asta numai pe jumătate. Pe cealaltă jumătate se apropie puțin și acolo e vară. Dacă s-ar îndepărta cu un pas mai mult, tu ai trăi pentru totdeauna în ținuturile gheții. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, nu ai mai trăi deloc. Fără lumina și căldura mea, nu există viață.

– Dar cum faci tu de luminezi așa puternic? Ce fel de foc ai tu de nu se stinge niciodată?

– Ei, asta e o poveste pentru oameni mari. Poate altă dată o vom povesti împreună. Acum e vremea să te trezești.

Florina deschise ochii sub mângâierea razelor de soare care veneau prin fereastra camerei sale. Îi zâmbi cu drag și se grăbi să-și pornească joaca. Visase frumos și primise multe răspunsuri la întrebările ei. Poate că nu erau răspunsurile pe care i le-ar fi dat oamenii mari, dar pe ea o mulțumeau. La urma urmelor, nu i se întâmpla în fiecare noapte să stea de vorbă cu soarele, luna și stelele.

## Hora unirii

Versuri Vasile Alecsandri

Hai sa dam mâna cu mâna  
Cei cu inima româna,  
Sa-nvârtim hora fratiei  
Pe pamântul României!

Iarba rea din holde piara!  
Piara dusmania-n tara!  
Între noi sa nu mai fie  
Decât flori si omenie!

Mai muntene, mai vecine,  
Vina sa te prinzi cu mine  
Si la viata cu unire,  
Si la moarte cu-nfratire!

Unde-i unul, nu-i putere  
La nevoi si la durere.  
Unde-s doi, puterea creste  
Si dusmanul nu sporeste!  
<http://Versuri.ro/w/dks6>

Amândoi suntem de-o mama,  
De-o faptura si de-o seama,  
Ca doi brazi într-o tulpina,  
Ca doi ochi într-o lumina.

Amândoi avem un nume,  
Amândoi o soarta-n lume.  
Eu ti-s frate, tu mi-esti frate,  
În noi doi un suflet bate!

Vin' la Milcov cu grabire  
Sa-1 secam dintr-o sorbire,  
Ca sa treaca drumul mare  
Peste-a noastre vechi hotare,

Si sa vada sfântul soare  
Într-o zi de sarbatoare  
Hora noastra cea frateasca  
Pe câmpia româneasca!

## Cățelușul șchiop

*de Elena Farago*

Eu am numai trei picioare,  
Și de-abia mă mișc: țop, țop,  
Râd când mă-ntâlnesc copiii  
Și mă cheamă „cuțu șchiop”.

Frații mei ceilalți se joacă  
Cu copiii toți, dar eu  
Nu pot alerga ca dânșii,  
Că sunt șchiop și cad mereu!

Și stau singur toată ziua  
Și plâng mult când mă gândesc  
Că tot șchiop voi fi de-acum  
Și tot trist am să trăiesc.

Și când mă gândesc ce bine  
M-aș juca și eu acum,  
Și-aș lătra și eu din poartă  
La copiii de pe drum!...

Cât sunt de frumoși copiii  
Cei cumiți, și cât de mult  
Mi-ar plăcea să stau cu dânșii,  
Să mă joc și să-i ascult!

Dar copiii răi la suflet  
Sunt urâți, precum e-acel  
Care m-a șchiopat pe mine,  
Și nu-i pot iubi defel...

M-a lovit din răutate  
Cu o piatră în picior,  
Și-am zăcut, și-am plâns atâta,  
De credeam că am să mor...

Acum vine și-mi dă zahăr  
Și ar vrea să-mi fie bun,  
Și-aș putea să-l mușc odată  
De picior, să mă răzbun,

Dar îl las așa, să vadă  
Răul, că un biet cățel  
Are inima mai bună  
Decât a avut-o el.

## Cei trei purceluși

*după Serghei Mihailov*

Au fost odată trei purceluși, trei frați, toți mici, de culoare roz, cu codițe vesele și toate la fel. Chiar și numele lor erau asemănătoare. Îi chema Nif-Nif, Nuf-Nuf și Naf-Naf.

Iată că a sosit și toamna.

— Este timpul să ne gândim la iarnă – a spus într-o dimineață Naf-Naf. Eu tremur de frig. Putem cu toții să răcim. Haide să construim o casă și vom ierna împreună sub același acoperiș cald.

Însă frații lui nu aveau poftă să se apuce de lucru.

— Mai este timp până la iarnă. Noi ne mai plimbăm, a spus Nif-Nif dându-se peste cap.

— Când va trebui, eu singur îmi voi construi casa, a spus Nuf-Nuf culcându-se într-o baltă.

— Atunci faceți cum vreți. Eu am să-mi construiesc singur casa, a spus Naf-Naf. N-am să stau să vă aștept.

Cu fiecare zi se făcea tot mai frig. Însă Nif-Nif și Nuf-Nuf nu se grăbeau, nici măcar nu se gândeau la muncă. Nu făceau altceva decât să se joace de-a jocurile lor porcești, să sară și să facă tumbe.

— Astăzi mai petrecem, spuneau ei, iar mâine de dimineață ne apucăm de treabă.

A doua zi, ei spuneau același lucru. Și numai atunci când băltoaca mare de lângă drum a început să se acopere cu o pojghiță subțire de gheață frații cei leneși s-au apucat în sfârșit de treabă.

Nif-Nif a hotărât că cel mai simplu și mai repede ar fi să meșterească o casă din paie. Fără a cere sfatul cuiva, el așa a făcut. Spre seară, coliba lui era gata.

Nif-Nif a adăugat acoperișului ultimul fir de pai și tare mulțumit de căsuța sa, a început să cânte cu veselie:

„Lumea-ntreagă de-oi umbla,  
Casă mai bună n-oi afla”.

Îngânând acest cântec, el s-a îndreptat spre Nuf-Nuf.

Nuf-Nuf își construise și el căsuța în apropiere. Ca să fie mai trainică și mai călduroasă, a construit-o din crengi și din nuiele subțiri.

Spre seară, casa a fost gata.

Nuf-Nuf, cu mândrie, a înconjurat-o de câteva ori și a început să cânte:

„Am o casă nouă,  
N-am grijă când plouă,  
Fulgeră și tună,  
Trainică-i și bună”.

Nici n-a apucat să-și termine cântecul, când, după o tufă, a apărut Nif-Nif spunând:

— Și casa ta este gata! Spuneam eu că o să terminăm repede treaba asta.

— Să mergem la Naf-Naf și să vedem ce fel de casă și-a construit el, a spus Nuf-Nuf. De mult nu l-am mai văzut.

— Să mergem, să vedem! s-a învoit Nif-Nif.

Și cei doi frați, mulțumiți că și-au terminat casele, au dispărut după tufe.

Naf-Naf era ocupat de mai multe zile cu construcția casei. El a cărat pietrele, a frământat lutul și acum își construia pe îndelete o casă trainică și de nădejde.

El a pregătit casei o ușă grea de stejar cu zăvor, pentru ca lupul din pădurea vecină să nu poată intra la el.

Nif-Nif și Nuf-Nuf l-au găsit pe fratele lor în toiul lucrului.

— Ce construiești tu? au strigat într-un glas și cu mirare Nif-Nif și Nuf-Nuf. Ce-i aceasta, casă pentru porci sau cetate?

— Casa porcelușului trebuie să fie o cetate, le-a răspuns liniștit Naf-Naf, continuându-și munca.

— Nu cumva te pregătești de război cu cineva? a guițat vesel Nif-Nif, făcând cu ochiul către Nuf-Nuf.

Iar Naf-Naf continua să clădească zidul de piatră al casei sale, fredonându-și cântecelul:

„Sunt porcelul cel isteț,  
Căci din pietre fac pereți.  
Nici o fiară cât de rea  
Nu va sparge ușa mea”.

— Despre ce fiară vorbești? au întrebat Nif-Nif și Nuf-Nuf.

— Despre lup! a răspuns Naf-Naf, așezând o piatră.

— Ia uite ce mult se teme el de lup! a spus Nif-Nif.

— E un fricos! a adăugat Nuf-Nuf.

— Să mergem, Nuf-Nuf, a spus Nif-Nif.

— Noi aici nu avem ce face!

Și cei doi frațiori au plecat cântând. Când au intrat în pădure, au făcut atâta tărăboi, încât lupul, care dormea sub un pin, s-a trezit.

— Ce-i gălăgia aceasta? mârâi cu necaz lupul cel rău și flămând, alergând în salturi spre locul unde se auzeau țipetele și guițatul celor doi porci mici și prostuți.

— Ei, spune și tu, ce fel de lupi pot să fie aici? spunea în vremea aceasta Nif-Nif, care n-a văzut lupi decât în poze.

— Noi o să-l apucăm de nas, ca să știe! a adăugat Nuf-Nuf, care nici el nu a văzut niciodată un lup viu.

Și iată în fața ochilor lor a apărut un lup adevărat în carne și oase! Bieții porceluși nu puteau nici să se miște de frică. Lupul s-a pregătit de salt, a clipit cu ochiul drept, dar porcelușii și-au venit în fire și guițând cât îi ținea gura au luat-o la fugă.

Nif-Nif a fost primul care a ajuns la coliba sa de paie și abia a avut timp să trântescă ușa în nasul lupului.

— Deschide ușa imediat, a mârâit lupul. Că de nu, eu ți-o fărâm.

— Nu, a guițat Nif-Nif, eu nu ți-o deschid.

— Imediat să-mi deschizi ușa! a mârâit lupul. Altfel eu voi sufla așa de tare, încât toată casa ta se va spulbera.

Nif-Nif, de frică, nimic nu mai putea să-i răspundă. Atunci lupul a început să sufle:

F-f-f-u-u-u!

De pe acoperișul casei au început să zboare firele de paie, pereții casei se cutremurau.

Lupul a respirat încă odată adânc și a suflat a doua oară:

F-f-f-u-u-u!

Când lupul a suflat și a treia oară, casa s-a desfăcut din toate părțile. Lupul a clănțanit din dinți chiar lângă râtul cel rotund al porcelușului. Însă Nif-Nif s-a ferit cu dibăcie și a fugit. Peste un minut ajunsese la ușa lui Nuf-Nuf. Abia au apucat frații să se încuie, că au și auzit vocea lupului.

— Ei, acum vă mănânc pe amândoi! Deschideți!

Nif-Nif și Nuf-Nuf, speriați, se uitau unul la altul și nu se mișcau.

Și lupul a început să sufle. Casa s-a înclinat într-o parte. De pe acoperiș zburau frunzele, pereții se cutremurau, dar casa nu se dărâma. Și numai atunci când lupul a suflat a cincea oară casa s-a înclinat și s-a dărâmat.

Îngroziți, purcelușii au fugit. De spaimă li se tăiau picioarele, fiecare perișor tremura, nasurile li s-au uscat. Frații alergau spre casa lui Naf-Naf.

Lupul îi ajungea din urmă în salturi mari. O dată era chiar gata să-l apuce pe Nif-Nif de piciorușul din urmă, însă acesta l-a tras la timp și a sporit viteza.

Nif-Nif și Nuf-Nuf, mai mult morți decât vii, au ajuns la casa lui Naf-Naf.

Fratele i-a lăsat să intre în casă. Bieții purceluși erau atât de speriați, că nu puteau să spună nimic. Ei, în tăcere, s-au băgat sub pat.

Naf-Naf a priceput dintr-odată că i-a fugărit lupul. A încuiat repede ușa cu zăvorul, s-a așezat pe taburet și a început să cânte cu voce tare:

„Nici o fiară cât de rea  
Nu deschide ușa mea!”

Deodată s-au auzit ciocănituri în ușă.

— Cine bate? a întrebat cu voce liniștită Naf-Naf.

— Deschide fără discuții! s-a auzit vocea răstită a lupului.

— Nici nu mă gândesc – a răspuns cu voce fermă Naf-Naf.

— A, așa! Țineți-vă dar! Acum vă mănânc pe câteșitrei.

— Încearcă! a răspuns de după ușă Naf-Naf, fără măcar să se ridice de pe taburet.

Atunci lupul a tras în piept aer mai mult și a suflat cât a putut de tare. Oricât a suflat el, nici o piatră nu s-a clintit din loc.

Casa stătea ca o cetate. Atunci, lupul a început să zgâlțâie ușa. Ușa nu ceda nici ea.

De ciudă, lupul a început să zgârie cu ghearele pereții casei și să roadă cu dinții pietrele din care erau zidiți, însă n-a făcut decât să-și rupă ghearele și să-și strice dinții. Lupului cel rău și flămând nu-i rămânea altceva de făcut decât să plece.

Dar ridicând capul, el a observat pe acoperiș un coș mare și lat.

— Aha! Prin acest coș eu voi intra în casă! s-a bucurat lupul.

Încetșor, s-a urcat pe acoperiș și a început să asculte. În casă era liniște. Îndată ce a început să coboare pe coș, purcelușii au auzit mișcarea.

Pe capacul ceaunului care fierbea pe foc a început să cadă funinginea. Naf-Naf cel deștept a priceput ce se întâmplă. El s-a repezit la ceaun și a ridicat capacul de pe el.

— Vă rugăm, poftiți! i-a spus Naf-Naf lupului, făcând cu ochiul către frații săi.

Nif-Nif și Nuf-Nuf s-au liniștit complet și, zâmbind fericiți, îl priveau pe fratele lor cel deștept și curajos.

Purcelușii nu au așteptat multă vreme. Lupul negru ca un coșar s-a prăbușit drept în apa fiartă din ceaun.

Niciodată n-a simțit lupul o asemenea durere! Ochii i-au ieșit din cap, tot părul i s-a ridicat de groază.

Cu urlat înfiorător, lupul opărit a zburat prin coș înapoi pe acoperiș, de acolo s-a rostogolit pe pământ, s-a dat de patru ori peste cap, s-a târât pe coadă pe lângă ușa încuiată și s-a repezit în pădure.

Iar cei trei purceluși îl priveau din urmă și se bucurau că au reușit, cu dibăcie, să-l învețe minte pe lupul cel rău.

De acum încolo, Nif-Nif, Nuf-Nuf și Naf-Naf au trăit împreună sub același acoperiș, în bună înțelegere.

## Peștișorul de aur

de Jacob Și Wilhelm Grimm

A fost o dată ca niciodată un pescar bătrân, care locuia împreună cu soția lui în apropierea țărmului unei mări îndepărtate. Bordeiul lor era neîngrijit și dărăpănat, iar bătrânul, slăbit de povara anilor, de abia își mai ținea zilele. Nu mai ieșea pe mare, la pescuit, de teamă că n-ar putea face față valurilor mai puternice. Îndrăznea doar să se urce în barca lui veche, legată de o rădăcină uscățivă de pe țărm, de unde își arunca în apă undița. Prindea doar peștișori mai mici, cu care nu prea reușeau să își astâmpere foamea.

Nevasta lui era o femeie înfumurată, certăreață și mereu nemulțumită. Zi de zi se plângea de viața pe care o duceau și nu contenea să își învinovățească bărbatul pentru neajunsurile lor. Într-o bună zi, pescarul își aruncă undița în apă, nădăjduind să prindă cât mai mult pește. Trecu o bună bucată de vreme de când stătea chircit cu undița-n mână. Deodată însă se petrecu o minune: prinse un peștișor mic, din cale afară de frumos și de strălucitor. Bătrânul nu mai văzuse ceva asemănător: era poleit cu aur.

Peștișorul, cu glas de om, îi ceru pescarului să-l lase în viață și să-l arunce în apă. Pescarul era un om milostiv, însă îi era teamă de gura spurcată a nevestei, gândindu-se că se va întoarce acasă fără hrană. În cele din urmă, cruță viața bieteii vietăți, hotărându-se s-o lase să se întoarcă în împărăția apelor. Peștișorul, drept răsplată, îi promise pescarului că îi va îndeplini trei dorințe. Însă bătrânul, trecut prin atâtea necazuri, nu mai credea în minuni. Își spuse doar că l-ar fi mâniat pe Dumnezeu dacă n-ar fi cruțat viața micului peștișor auriu.

Când pescarul se întoarce acasă cu traista goală, nevasta îl dojeni aspru. Pentru a o îmbuna, îi povesti întâmplarea ciudată de care avu parte, ba pomeni și de promisiunile peștișorului de aur. Preț de câteva clipe, nevasta bătrânului se arată neîncrezătoare. Își spuse că are un papă-lapte de bărbat, mult prea milostiv. Asta trebuie să fi fost pricina pentru care cruțase viața peștișorului. Dar, șireată cum era, se hotărî să pună la încercare promisiunea făcută de peștișor. Porunci bătrânului să se întoarcă îndată pe țărm și să-i ceară peștișorului să îi îndeplinească o dorință.

Pescarul porni înspre mare și, cam șovăielnic, îl strigă pe peștișorul de aur. Acesta nu întârzie să se arate, iar pescarul îi destăinuie ce îi ceruse nevasta să îi poruncească. Îi ceru o covată mai mare, în locul celei vechi, ponosite. Peștișorului nu i se păru greu să îi îndeplinească dorința și îi promise pescarului că soția lui va fi mulțumită. Auzind acestea, pescarul porni agale spre casă. Când ajunse aici, spre uimirea lui, văzu în odaia mică a căsuței o covată mare și frumoasă, cum nu-i fusese dat să vadă vreodată. Nevasta lui însă stătea nerăbdătoare lângă covată, clătinându-și capul în semn de uimire. Acum dădea crezare puterii nemaipomenite a peștișorului, dar nu trecu mult timp că născoci din nou o dorință demnă de lăcomia ei.

Gândindu-se că aceasta covățică nu îi este de ajuns, își trimise din nou bărbatul la malul mării, pentru a cere peștișorului de aur să îi îndeplinească cea de-a doua dorință. De astă dată, femeia voia o casă frumoasă și împodobită, în locul celei dărăpănate. Zbiera cât o ținea gura, fugărindu-l pe bietul pescar. Vorbele-i tăioase se auziră până departe și pescarul nu avu de ales decât să îl cheme din nou pe peștișorul auriu. Om cinstit, cumpătat și modest, îi era rușine de lăcomia soției sale. Se temea că peștișorul se va supăra dacă îl caută după atât de puțin timp. Poate își va spune că este și el la fel de necinstit și de lacom ca și nevasta lui. Își ascunse rușinea, își lua inima în dinți și-l chemă din nou pe peștișor. Și



îi spuse cea de-a doua dorință a femeii sale. Peștișorul îl asigură că dorința îi era ca și îndeplinită – la întoarcere va găsi o casă nouă, încăpătoare, din care nu va lipsi nimic.

Pescarul merse înspre casă, cu capul plecat. Dar iată că în locul bordeiului dărăpănat, se afla o casă mare, nou-nouță. Nevasta lui însă stătea în prag, scrâșnind din dinți de nemulțumire. „Te pomenești că nu îi sunt de ajuns toate bogățiile din lume”, gândi mohorât bătrânul. Și câtă dreptate mai avea!

Căci de îndată ce îl văzu, bătrâna îi porunci moșului să facă din nou cale întoarsă și să se înfățișeze înaintea peștișorului. Urma să i se îndeplinească cea de-a treia dorință: voia un palat. Peștișorul îi îndeplini dorința, deși părea deja sătul și plictisit de lăcomia lor. Când bărbatul se întoarse acasă, nu-i veni să-și creadă ochilor. În locul casei era un palat care se înălța falnic în ținutul acela părăsit ce până nu demult fusese parcă uitat de Dumnezeu.

Nevastă-sa era acum împărăteasă și se așezase deja pe locul de cinste din sala mare a palatului. Când își văzu bărbatul la poartă, îi zise numai vorbe de ocară, izvorâte din inima ei haină, de piatră. Îl goni de la palat, strigându-i că este un biet muritor, împovărat de ani, și că ar face bine să își caute norocul în altă parte. Îl izgoni ca pe un dușman și îi spuse să ia seama că nu cumva să îndrăznească să mai pună piciorul în palatul ei. Bătrânul pescar părăsi palatul și porni încotro văzu cu ochii, iar pentru drum nu i se dădu nici măcar o bucată de pâine. Paznicii palatului îl înghiontiră și îl batjocoriră. I se interzise să se mai apropie vreodată de palat. Bietul pescar nici nu înțelegea bine ce se petrecea. Căzu pe gânduri, știa că doar peștișorul de aur putea să-i dea vreun sfat. Cobora din nou la țarm și îl chema încă o dată deși cele trei dorințe fură deja îndeplinite. Totuși, peștișorul se arată și acum. Bătrânul îi povesti de necazul care dădu-se peste el, de trufia nevestei sale.

Bătrânul avea o ultimă rugămintă, pornită din suflet. Îi ceru peștișorului să năruie palatul și să facă să dispară bogățiile primite, iar acasă vroia s-o găsească pe nevasta lui așteptând în ușa șubredă a vechiului lor bordei, în care să domnească pacea și împăcarea.

Lăcomia nevestei pescarului îl supără din cale-afară pe peștișor, astfel că se îndură de sufletul necăjit care venise să-și jelească amărăciunea. Hotărî să facă dreptate și să-i îndeplinească această ultimă dorință. Îl îmbună pe bietul pescar și îl trimise acasă. Nu mai era nici urmă de palat, de curte împărătească și de mulțimea de servitori care forfoteau prin palat să îi facă pe plac stăpânei.

Când bătrânul văzu vechea lor căsuță, cu pereții scorjiți, se simți cu sufletul împăcat. Înăuntru își găsi nevasta, cea veșnic nemulțumită, cum era și mai înainte. Totul era ca la început: viața lor era lipsită de bucurii și de bogății, așa cum fuseseră obișnuiți. Pescarul mai ieșea din când în când la pescuit, dându-și toată silința să prindă cât mai mulți peștișori în cârligul undiței. Duceau o viață grea, plină de griji, dar pescarul știa că era tocmai viața pe care și-o dorise, deși nevasta continua să îl dojenească pe nedrept în fiecare zi.

## Povestea ursului cafeniu

de Vladimir Colin

Ursii care traiesc la Polul Nord sunt albi. Cred ca din pricina asta le spune ursi albi (dar, fireste, daca vreunul dintre voi a aflat ca li se spune albi din alte pricini, il rog sa-mi dea de stire si sa nu ma mai lase sa scriu minciuni ). Asa ...

Ei, si iata ca printre ursii cei albi de la pol s-a ratacit intr-o buna zi un urs cafeniu, un urs mare si frumos, care venea tocmai din muntii nostri. Cum a ajuns el la pol sa nu ma intrebati, ca nu stiu. Ce stiu e ca s-a pomenit acolo si ca a inceput sa caste ochii la muntii de gheata si la focile care se zbenguiau pe ei.

- Ia te uita! ... Un urs murdar! striga o foca, si toate surorile ei incepura sa chicoteasca, sa hohoteasca si sa se prapadeasca de ras.

- E manjit tot!

- De la gheare pan' la bot!

- Vai, vai, ce caraghios!

- Parc-a fost muiat in sos!

Uite-asa radeau focile, radeau de nu mai puteau. Ursul nostru se uita in jur gata sa rada si el de ursul cel murdar (pentru ca ursii, se stie, se spala pe dinti in fiecare dimineata si seara, ba mai fac si baie) cand, spre marea lui mirare, nu vazu niciun urs.

- Nu cumva radeti de mine? intreba el suparat.

- Pai de cine, mai Martine?

- Eu sunt curat, spuse si mai suparat Martin. M-am spalat chiar azi dimineata.

Dar focile nu-l crezura si rasera mai departe, asa ca bietul urs isi lua talpasita, mormaind.

Si nu merse el cine stie cat, ca se intalni cu niste ursi albi.

- Fratilor! striga bucuros Martin. Ah! Ce bine-mi pare ca va vad ...

- Cine-i uratul asta care se crede frate cu noi? spuse cu dispret un urs alb.

- Ia te uita ce neobrazare! vorbi un altul.

De ciuda, bietul Martin simti ca-i dau lacrimile.

- Dar bine, fratilor, nu vedeti ca sunt urs, ca si voi?

- Ursii cumsecade sunt albi, raspuse primul urs alb, si fara a-l mai invrednicii cu o privire, toti ursii albi plecara, leganandu-si ingamfati blanurile.

Martin se aseza pe un sloi si incepu sa planga.

- Facea sa bat atata cale pana la pol, ca sa gasesc aici numai batjocura? se intreba el. Vai, ce ursi rai traiesc printre muntii de gheata!

Si cum plangea asa, un pinguin se apropia incetisor.

- De ce plangi, ursule? intreba pinguinul.

- Cum sa nu plang, pinguinule, daca ursii albi ma dispretuiesc si rad de mine? Eu sunt cafeniu, la noi toti ursii sunt cafenii.

Pinguinul era o pasare tare isteata.

- Si numai pentru atata lucru plangi? Hai, vino cu mine!

Il duse pinguinul intr-un loc ferit si, cat ai bate din palme, aduse o bucata de sapun.

- Ia sapuneste-te bine, de sus si pana jos! il indemna el pe Martin.

- Si tu? se supara ursul. Le-am spus si focilor ca sunt curat. M-am spalat chiar azi-dimineata!

- Nu-i nimic, raspuse pinguinul. Fa-mi mie placerea asta ....

Bombanind, Martin se muie intr-un ochi de apa si prinse a se sapuni. De manios ce era se freca bine, bine, bine, si - iata - curand toata blana ii era plina de clabuci albi sistralucitori.

- Asa, destul, spuse pinguinul.

Martin lasa jos sapunul si voi sa se vare in ochiul de apa, dar pinguinul il opri.

- Stai! Ramai asa!

Apoi il lua de mana si-l duse in mijlocul ursilor albi.

- Vai, ce urs frumos! striga un urs alb.

- Ce blana alba! se minuna al doilea.

- Si ce mandru straluceste in soare! sopti al treilea. Bietul Martin nu mai intelegea nimic. Dar era atat de bucuros de primirea care i-o faceau ursii albi, ca nici nu-si batu capul sa intelega.

Ii multumi pin guinului si ramase printre ursii albi cu care juca „baz" si „baba-oarba", uitand de toate.

Deodata insa, un munte de gheata se apropie de sloiul pe care se jucau.

- Fugiti! Fugiti! striga un pui de urs si se arunca in apa, inotand voiniceste.

Ursii se oprira din joaca, vazura muntele si pricepura ca se va ciocni de sloiul lor, strivindu-i sub greutatea lespezilor de gheata. Speriasi, sarira in apa si se departara degraba, in vreme ce Martin - neobisnuit cu viata de la pol- ramase pe sloi. Cand intelese ce primejdie il paste voi sa sara si el in apa. Chiar in clipa aceea rasuna glasul inspaimantat al unei ursoaice:

- Puiul! Puiul meu! ... A ramas pe sloi!

Nici unul dintre ursii care se departasera nu scoase nicio vorba, nici unul nu cuteza sa se intoarca pe sloi. Martin se repezi si incepu sa caute ursuletul.

Il afla pe o movilita de zapada si-l lua in brate, dar in clipa aceea se auzi un troznet cumplit si muntele de gheata izbi sloiul. Totul paraia, se prabusea, valurile tasnira inalte cat muntele. Cu puiul in brate si ferindu-l de bucatile de gheata, mari cat o casa, Martin se pomeni in apa.

Fusese ranit de sulitele de gheata. Dar puiul era nevatamat.

O lespede grea il impiedica acum pe Martin sa iasa la lumina. Cu chiu, cu vai sparse lespede si, inotand, se ridica pe un sloi ce plutea, la adapost de alte primejdii.

Mama ursuletului se repezi sa-i multumeasca, dar, cand ajunse langa Martin, incremeni. Si la fel incremenira si ceilalti ursi albi. Clabucii de sapun din blana lui Martin se topisera in apa, si ursul nostru era din nou cafeniu ...

- Alb sau cafeniu, esti un urs bun si viteaz, spuse mama ursuletului, vazad cum puiul se prinsese cu labutele de gatul lui Martin. Iti multumesc ...

Niciunul dintre noi n-a cutezat sa ramana pe sloi ...

- Nu blana il face pe urs, incuviintara si ceilalti ursi albi, adunandu-se in jurul lui Martin si strangandu-i care mai de care laba.

Din ziua aceea, Martin n-a mai fost nevoit sa-si impodobeasca blana cu clabuci de sapun (treaba care l-a bucurat strasnic caci sapunul uscat ii pricinuia mancarimi cumplite si-l silea sa se scarpine cu toate cele zece gheare, ceea ce nu era deloc frumos si nici placut nu era).

Cat a ramas printre ursii albi s-a bucurat de cinste si prietenie, iar cand s-a intors acasa a alergat la prietenul meu, care scrie toate povestile pentru copii, si a povestit intamplarea. De atunci mai canta Martin si-n ziua de azi:

***Crezi ca-mi pasa ca te stiu  
Negru, alb sau cafeniu?***

*Inima sa-ti fie dreapta.  
Eu te judec dupa fapta!*

## **Inimioare, inimioare**

*de Sarina Cassvan*

„Inimioare! Cine mai cumpără inimioare de turtă dulce? Inimioare!” Așa striga într-una negustorul cel cu luleaua în colțul gurii și cu pălăria mare cât roata de car. Un băiețuș se apropie de dânsul și alege o inimioară de turtă dulce, presărată cu bomboane colorate. În ghereta lui, vânzătorul de dulciuri are inimioare, păpușele și soldați de turtă dulce. Băiețelului îi place însă inimioara. Și nu pentru că are de gând s-o mănânce, ci fiindcă vrea s-o ducă mamei lui, care s-a îmbolnăvit de „inimă rea”. Așa a auzit el pe cineva din casă spunând. De aceea își făcu repede socoteala: „Îi va duce mamei inima aceasta de turtă dulce, ca să și-o puie în locul inimii celei rele și să se facă sănătoasă”.

— Cât ceri pe inimioara asta? îl întrebă pe vânzător.

— Cinci lei, răspuse acesta.

— E prea scump pentru mine, făcu băiatul întristat.

— Da' câți bani ai tu?

Copilul se căută prin buzunare și-și numără grijuliu bănuții:

— N-am mai mult de doi lei.

— Dar pentru cine o cumperi? îl iscodi omul cu pălăria cât roata de car.

— Pentru mama. E bolnavă de „inimă rea”.

Vânzătorul zâmbi și-i dădu turta dulce fără să primească nici un ban. Copilul mulțumi și alergă într-un suflet acasă.

— Mămico, mămico! Ți-am adus altă inimă, arunc-o pe cealaltă, care e rece, și pune-o pe asta, să te faci sănătoasă!

Mămica nu înțelese întâi ce voia să spună copilul, dar când văzu în mâna lui inimioara de turtă dulce, îl luă în brațe și-l sărută:

— Să trăiești, dragul mamei! Ești un băiețel bun. Nu înțeleg însă de ce vrei s-o arunc pe cealaltă.

— Fiindcă toți din casă spun că te-ai îmbolnăvit de „inimă rea”. M-am dus la Moși cu ceilalți copii și când am văzut inima asta de turtă dulce, m-am gândit s-o cumpăr pentru tine. Nu-i așa că am făcut bine, măicuță?

— Foarte bine, băiatul meu drag, răspuse mama mângâindu-l, dar să știi că inimile oamenilor nu se pot schimba. Eu însă mă voi face bine dacă vei mânca în locul meu inimioara asta de turtă dulce.

La început, băiatul nu vru să se atingă de ea, dar mama lui o rupse în două, mușcă o bucată și îi dădu lui restul. Și parcă în ziua aceea, cu sănătatea începu să-i meargă din ce în ce mai bine. Peste câteva zile, doctorii îi îngăduiră chiar să iasă din casă și ea se duse împreună cu băiețelul la vânzătorul de turtă dulce.

— Bună ziua, nene, îl salută bucuros băiețușul.

— Bună ziua, băiete! Ce dorești?

— Nimic. Uite, ți-am adus-o pe mămica. Vrea să-ți mulțumească pentru turta dulce pe care mi-ai dat-o și care a făcut-o sănătoasă.

— Care turtă dulce? se miră vânzătorul, nemaiamintindu-și deloc întâmplarea cu „inimă rea”.

Mama băiatului îi spuse însă în câteva cuvinte cum stăteau lucrurile.

— Am fost foarte bolnavă, povesti ea. Într-o zi, copilășul meu a venit la dumneata să cumpere o inimă de turtă dulce, cu care să mi-o înlocuiască pe a mea.

— Da, da! Așa e! zâmbi vânzătorul. Acum îmi aduc aminte.

— Tocmai de aceea am venit să-ți mulțumesc. E drept că băiatul meu are o inimă bună, dar și dumneata ești un om de ispravă.

Apoi, își luă băiețașul de mână și porni la plimbare prin parc.

Copilului îi sălta inima de bucurie. Era mândru că mergea alături de mama lui, care era tânără, frumoasă și sănătoasă.

Și cum oare să nu te faci sănătoasă când ai un copil cu o inimă atât de bună?!

## **De Pe-o "Buna Dimineata"**

de Otilia Cazimir

De pe-o „buna dimineata”  
Cu tulpina de cârcel,  
A sarit un gândacel  
Cu mustatile de ata.

Alti gândaci, marunti si rosii,  
Care-si poarta fiecare  
Ochelarii pe spinare,  
Dorm la soare, somnorosii!

Iar pe-un fir de papadie,  
Ce se-nalta, drept, din iarba,  
Suie-un carabus cu barba,  
În hainuta aurie.

Suie, mândru si grabit,  
Sa vesteasca-n lumea mare:  
- Preacinstita adunare,  
Primavara a sosit!

## **Incepem gradinaritul**

de Niculina Muresan

"Primavara nu ne lasa  
Sa mai lenevim in casa.  
L-a trimis pe domnul soare  
Sa ne dea o sarutare.  
-Haideti, gata cu dormitul!  
Sa-ncepem gradinaritul!"

## Fluierul fermecat

*de Victor Eftimiu*

Tudorel era un ciobănaș de vreo zece anișori, care prin istețimea lui scăpase în mai multe rânduri vacile și oile satului din ghearele unor lupi și balauri ce le tot dădeau târcoale. Nu știa nici de frică, nici de înșelăciune.

— Sunt cioban, trebuie să-mi păzesc turma. Asta știu!... Și nu-l biruia nimeni.

Moșul din pădure, vrăjitorul cel bun, care vede și răsplătește pe cei ce se poartă voinicește, l-a chemat la el, în peștera din munte, poftindu-l să-și aleagă tot ce va dori din bogățiile adunate acolo.

Tudorel nu voi să primească nimic. Se mulțumea cu viața lui de păzitor al turmelor, îi ajungeau liniștea poienilor, mirosul florilor, murmurul izvoarelor în care se răsfrângea seninul cerului.

Fiindcă moșul din pădurea fermecată îl tot îmbia să ia ceva, Tudorel se hotărî.

— Văd acolo o ramură de soc uscată. Nu cumva e un fluier? Dacă e un fluier, dă-mi-l, baciule, să cânt cu el, să-mi treacă de urât când ies la pășune cu oile!

— Să-mi trăiești, băiatul moșului! îi răspunse vrăjitorul cel bun. N-ai vrut nici straie scumpe, nici bani grimm

nestemate! Dar ai ales o comoară neprețuită. Fluierul acesta, pe care l-a făurit un meșter din vechime, nu numai că-ți va ține de urât, dar prin el vei putea îmblânzi fiarele și dărâma cetățile! Păstrează-l sănătos, dragul meu, și s-auzim de bine!

Tudorel își puse fluierul la brâu, își luă rămas-bun de la unchiaș și se-ntoarse în sat.

A doua zi, plecând cu oile, Tudorel se așeză pe un dâmb cu flori și începu să-i zică din fluier. Mari îi fură mirarea și bucuria când văzu că mioarele lui se opresc din pășunat, se uită la el, îl înconjoară și încep să joace! Culaie, berbecul cel mare, cu coarnele întoarse, se puse și el pe țopăit, parc-ar fi fost cel mai strașnic dănțuitor. Clopotul de la gât îi suna, îi suna, ținând isonul fluierului, iar Gheorghită, măgărușul turmei, juca și el, când pe trei picioare, făcând rotocoale drăgălașe în văzduh cu piciorul drept, când ridicat pe două picioare ca oamenii.

Cât despre Ursu, dulăul, nu numai că sărea, dar se dădea și peste cap.

Cânta el Tudorel ce cânta, mioarele, berbecule, măgărușul și dulăul jucară, până când zise ciobănașul:

— Acum destul! Dac-om sta să țopăim toată ziua, apoi flămânziți și vă uscați, și se supără satul pe mine că vă țiu nemâncate.

Într-o zi, o haită de lupi se repezi la stâna lui Tudorel. Spaima intrase în bieteale oi, iar câinele o tuli și el, căci nu putea să lupte de unul singur cu douăzeci de fiare.

Văzând acea năvală de sălbăticiuni, Tudorel nu pregetă: duse fluierul la gură și începu să cânte și ce să vezi? Unul câte unul, lupii se astâmpărau, începeau să ridice câte un picior ușor, ușurel și se porneau pe dănțuit.

Apoi câte un lup se apropia de o mioară, își lăsa capul în jos de trei ori, înclinându-se, și o poftea la joc. Se ridicau în două picioare, lupul își petrecea laba dreaptă în jurul mijlocului oii privind-o galeș, săltând-o cu istețime, parc-ar fi fost curtezan împărătesc, nu alta.

Douăzeci de perechi se învârteau în jurul ciobănașului, care îi zicea de zor din fluierașul lui de soc.

A intrat în horă și Ursu, dulăul, prinzându-se în brațe cu starostele lupilor, și au făcut frăție amândoi, s-au pupat în bot, cu ochii plini de lacrimile prieteniei, legându-se să nu se mai prigonească unul pe celalalt cât vor trăi!

Dar tot sărind și învârtindu-se, lupii osteniră. Mai-marele lor se apropie, jucând și el mereu (că nu putea să nu joace dacă îi cânta ciobănașul din fluier), și-i vorbi lui Tudorel așa:

— Ciobănașule dragă, mai lasă-l încolo de fluier, că nu mai putem! După ce suntem flămânzi, ne mai flămânzești și dumneata, punându-ne să țopăim întruna!

— Eu, răspuse băiatul, nu mă opresc din cântat până nu vă cărăbăniți! Dacă mă opresc, sunteți în stare să vă rezeziți în oi și să le sfâșiati!

— Pe cuvântul meu de staroste că nu facem una ca asta, plecăm pe ici încolo! răspuse celălalt și făcu semn lupilor să-l urmeze.

Cu mare părere de rău își lăsară cumetrii drăgălașele cumetre! După ce le-au jucat, mare poftă ar fi avut să le mângâie puțin cu colții, să le desfacă scurteica cu ghearele alintând mioarele, numărându-le oscioarele! Dar n-avură încotro și se depărtară, pierind în desimea codrului.

Și numai după ce n-a mai rămas nici urmă de fiară prin partea locului Tudorel își dezlipi buzele de fluier, odihnind astfel și oile, care începură să pască mărunț și repede, de foame ce le era.

Povestea cu fluierul vrăjit ajunse și la urechea împăratului. Lumea spunea minuni, minunile creșteau pe măsură ce erau povestite.

— Dacă a putut acel fluier să stăpânească haita de lupi, cum n-ar veni de hac și vrăjmașilor mei? își zicea stăpânitorul țării, amenințat de năvala unor vecini hrăpăreți.

Trimise deci împăratul câțiva soli la ciobănaș să-i ceară fluierul!

Dar Tudorel nici gând să-l dea.

A doua zi, satul se pomeni cu un mare alai. Călăreți îmbrăcați numai în zale și fireturi, cu platoșe de argint și cu suliți lungi veneau pe cai împodobiți cu pene și mantii de catifea. În fruntea călăreților mergea unul mai arătos, cu platoșa de aur, cu buzdugan în mână și coroană pe cap.

Băiețașul tocmai se întorcea cu oile de la pășune.

— Tu ești Tudorel ciobănașul? îl întrebă călărețul cel falnic.

— Eu.

— Dar pe mine mă știi cine sunt?

— Nu ...

— Eu sunt împăratul acestei țări!

— Să fii sănătos!

— Mă, neobrăzatele, așa se vorbește cu un împărat?!

— Eu sunt neobrăzat? răspuse flăcăiașul, fără să se sperie de mânia Măriei sale. Eram neobrăzat dacă-ți spuneam „să fii bolnav”, dar eu ți-am spus „să fii sănătos!”

— Bine-bine! i-o reteză scurt preînaltul.

Apoi, aspru:

— Cum ai îndrăznit să te împotrivești poruncilor mele?

— Dar ce-am făcut?

— Ți-am trimis oameni cu daruri, cu haine scumpe și cu tot felul de bunătăți, galbeni mulți ți-am trimis și tu nici gând să-mi dai sărăcia ta de băț găurit, fluierul care văd că-l ții în brâu.

— Straie scumpe, bani de aur și toate minunățiile pământului le găsesc când vreau la moșul din pădure, îi răspuse Tudorel, dar n-am ce face cu ele. Eu atâta am, fluierul!

— Fluierul acesta are puteri de care tu nu ești vrednic! îi strigă craiul mânios. De aceea zic, băiete, dă-mi-l de bunăvoie și eu te voi răsplăti cum nici nu gândești, te voi duce la curtea mea să te cresc, să-ți dau învățătură și să fac din tine un curtean de vază.

— Eu, din ce sunt, nu vreau să mă schimb! răspuse Tudorel.

— Așa? strigă împăratul. Puneți mâna pe el și luați-i fluierul, să-nvețe minte cum se vorbește cu stăpânul împărăției!

Doi oșteni se repezără la băiat. Ciobănașul se gândi să ducă fluierul la gură, să cânte și să vadă cum țopăie acea mulțime de călăreți în frunte cu împăratul îngâmfat. Dar alți oșteni îi săriră băiatului în spate; unul îl apucă de coate și i le strânse să i le frângă, iar altul îi smulse fluierul din mână și-l întinse Măriei sale.

Lacom, împăratul înșfăcă jucăria ciobănașului. Ochii îi luceau de bucurie la gândul că acum nu-l va mai birui nimeni: ajunge să-și treacă buricele degetelor pe găurile fluierului, ajunge să sufle în el și toți dușmanii vor începe să joace și să i se supună! I se va duce vestea-n lume! Nimeni nu va mai îndrăzni să-i calce hotarele, ba va porni el însuși să cucerească și să prade împărățiile altora!

Porni voios, cu tot alaiul după el.

Dar lui Tudorel nu-i ardea să se despartă de fluier. Lăsă turma pe seama unui alt băiat și se luă după împărat, alergând pe lângă calul lui și strigând:

— Măria ta, dă-mi fluierul, că-i al meu. N-auzi? ...

— Piei din ochii mei, nerușinatule! Dar Tudorel nu se lăsă.

Câțiva oșteni traseră paloșele, alții îl amenințară cu sulitele și-l puseră pe goană. Credeau c-au scăpat de el. Aș! Se pomeniră iar cu Tudorel ieșindu-le în drum, după ce trecuseră printr-o pădure:

— N-auzi, împărate, dă-mi fluierul, că e al meu!

— Mă, blestematule, iar îmi ieși în cale? Fugi mai repede, că pun să-ți reteze urechile!

— Retează-mi urechile, dar dă-mi fluierul!

Oștenii îl înțepară cu sulitele și-l goniră iar. Uf! Bine c-au scăpat de el!

Iată, însă, că ajungând la palat și dând să treacă pragul porților, se pomeni preaputernicul împărat cu Tudorel, care-i apucase frâul armăsarului domnesc și-l zgâlțâia.

— Fluierul, Măria ta! Fluierul, că nu scapi de mine nici mort!

Scos din fire, împăratul porunci oștenilor să-l prindă pe ciobănașul încăpățânat, să-l lege și să-l arunce în beciul cel mai adânc. Zis și făcut! Iată-l pe bietul Tudorel al nostru legat fedeleș, aruncat pe pământul muced al închisorii, singur-singurel, în beznă și răcoare!

Ei, dar în vremea aceasta, oștile vrăjmașe năpădiră pământul țării și prădau toate în calea lor. În fruntea armiiilor, împăratul porni să le înfrunte și să nimicească pe cotropitori.

Mândru nevoie mare, călare pe armăsarul împopoțonat, craiul tot sufla în lemnul de soc, așteptând să se întâmple minunea!

Degeaba! Își cocoșase degetele, își zdrelise buzele tot frecându-le de fluieraș, dar oștilor din țară puțin le păsa de jucăria aceea neputincioasă! Ba, dimpotrivă, împăratul fu înconjurat de niște căpitani potrivnici, care parcă ieșiseră din pământ! Cât ai clipi din ochi, se pomeni legat de coate, straja lui împraștiată și el robii vrăjmașului.

Fluierul căzu la pământ și de bună seamă l-ar fi sfărâmat copitele cailor dacă un sfetnic înțelept, care nu văzuse cu ochi buni întemnițarea lui Tudorel, nu l-ar fi ridicat cu grijă.

În vremea asta, oștile împărătești, spăimântate de prinderea stăpânului lor, o luau la fugă, risipindu-se prin păduri.

Mare prăpăd ar fi fost pe țară dacă sfetnicul cel înțelept nu s-ar fi gândit să se repeadă la palat, să-l scoată pe Tudorel din adâncimea beciului și să-l ducă pe câmpul de bătălie, dându-i fluierul și rugându-l să gonească pe năvălitori. Când începu Tudorel să cânte din fluier, oștile dușmane se opriră din iureșul lor năprasnic, își aruncară paloșele și buzduganele și începură să joace.



Cât erau de falnici acei oșteni și căpitani, ajunseră ca niște biete oi, la porunca ciobănașului! Jucau și țopăiau de zor. Se țineau după el tot dănțuind și părăseau de-a-ndăratelea pământurile cucerite atât de ușor.

Și ciobănașul nostru nu s-a lăsat până nu i-a dus dincolo de hotarele țării, cu împăratul cel hapsân cu tot!

## La Pasti

de George Toparceanu

Astazi în sufragerie  
Dormitau pe-o farfurie,  
Necajite și mânjite,  
Zece oua înrosite.

Un ou alb, abia ouat,  
Cu mirare le-a-ntrebat:  
- Ce va este, fratioare,  
- Ce va doare?  
Nu va ninge, nu va ploua,  
Stati gatite-n haina noua,  
Parca, Dumnezeu ma ierte,  
N-ati fi oua...  
- Suntem fierte!  
Zise-un ou rotund și fraise  
Lângă pasca cu orez.  
Si schimbându-si brusc alura,  
Toate-au început cu gura:  
- Pân'la urma tot nu scap!  
- Ne gateste de parada.  
- Ne ciocneste cap în cap  
Si ne zvârle coaja-n strada...  
- Ce rusine!  
- Ce dezastru!  
- Preferam sa fiu omleta!  
- Eu, de m-ar fi dat la closca,  
As fi scos un pui albastru...  
- Si eu unul violet...  
- Eu, mai bine-ar fi sa tac:  
Asa galben sunt, ca-mi vine  
Sa-mi închipui ca pe mine  
M-a ouat un cozonac!...

## Povestea cărții de povești

*de Emilia Căldăraru*

Zilele trecute, Gheorghită s-a bucurat foarte, ca totdeauna când primește în dar o carte. E o carte de povești... să tot stai să-i privești pozele minunat desenate, în fel și chip colorate. Cât despre citit, lui Gheorghită îi citește mama-mare, în fiecare seară, la culcare. Numai că, de îndată ce bunicuța a isprăvit de citit, Gheorghită, de carte, s-a și plictisit. Ba chiar – să o spunem fără ocoliș – a rupt din ea o foaie să-și facă o jucărie.

— Ce nerozie! auzi el de îndată.

Se uită împrejur pe furis... nimeni în odaie...

— Ce nerozie! repetă foaia de hârtie.

— A, tu erai? se miră Gheorghită.

— Eu... sau mai bine zis o rămășiță... din cartea ce-o văd pe jos aruncată. Hei, dacă-ai ști povestea cărții de povești...

— Povestea... ei? se întoarse Gheorghită spre carte, cu o privire mirată. Vrei să mi-o povestești?

— Este, de fapt, povestea tuturor cărților.

— Te ascult.

— A fost odată... nu prea demult, când poveștile-acestea din carte erau toate doar niște gânduri și plâsmuiri minunate, în mintea și inima scriitorului. Zile și nopți a trudit să le scrie, cu slove meșteșugite, care să farmece și să îmbie. Prietenul scriitorului, meșterul iscusit al penelului, a citit poveștile și a zis: „Ca să le placă și mai mult copiilor, eu le voi zugrăvi în culori”.

— Adevărat. Mă bucur ori de câte ori găsesc și poze într-o carte...

— Povestea cărții însă merge mai departe, căci fiecă carte se desenează și se scrie pe... hârtie. Povestea trece, deci, și prin păduri – acolo tăietorii doboară trunchiuri vechi și, până intră munții-n întomnare, buștenii, curățați de uscături, îi mână-n văi, spre fabricile-n care mașini iscusite, de meșteri mari mânuite, macină lemnul, și-l mestecă bine, și-l moaie până devine o pastă. Iar pasta aceasta, albită, presată, uscată, frumos netezită, frumos tăiată, ajunge să fie hârtie.

Vine apoi tipograful, cel care alege-culege litere mari, litere mici, rânduri, pagini întregi – privește-mă și ai să-nțelegi. Iar tipograful munca își împarte cu cel care-adună și leagă-mpreună, foaie cu foaie, o carte întreagă: legătorul.

— Văd eu acum prea bine de ce-ai ținut să-mi povestești povestea cărții de povești. Câți oameni au muncit pentru ea!... spuse Gheorghită, pe gânduri...

— De tot ce ai aflat, te văd bucuros. Sper să fie și cu folos.

— Fără-ndoială. Mai ales că la anul mă duc la școală.

— Felicitări! Și când vei avea abecedar...

— Îl voi păstra ca pe cel mai scump dar.

— Până atunci însă mai ai de crescut...

— Iar deocamdată, draga mea foaie de carte, am de îndreptat măcar în parte răul ce ți l-am făcut; știu cât de mult prețuiești, iată, te voi lipi la locul tău în cartea cu povești.

## Banul muncit

*de Alexandru Mitru*

Trăia odată un om tare harnic, pe nume Petcu. Avea Petcu și un fecior, care se numea Iliuță. Cât era ziua de mare, Iliuță nu știa altceva să facă decât să doarmă. Într-o zi, Petcu l-a chemat pe Iliuță și i-a zis:

— De mâine să mergi la lucru și să nu te întorci până nu ai să câștigi un galben.

A plecat Iliuță. S-a făcut că muncește un timp. Apoi i-a cerut mamei sale un galben.

— Iată, tată, banul muncit!

Părintele a luat banul și l-a aruncat în foc spunând:

— Acesta nu e ban câștigat de tine!

A plecat Iliuță. Era trist că își necăjise părinții. S-a apucat de muncă. Pe la sfârșitul lunii se întoarce acasă.

— Te uită, tată! zice Iliuță și îi întinde un galben cu zimții noi. Tata îl cântărește în palmă și îl azvârle în foc.

— Nu, tată, începu să strige Iliuță, nu-l arunca! E galben muncit! Se repede cu mâinile în flăcări, se frige, dar scoate galbenul. Se luminează fața tatălui.

— Vezi, Iliuță? Așa e banul muncit. Îl prețuiești cu adevărat!

## Pierdut la Cascada Cântecului

*de Zenobia Niculiță*

De îndată ce se auziră primele zgomote înfundate în casă, Alin sări din pat ca un arc ce stătuse strâns toată noaptea. Soarele care tocmai răsărise parcă povestea tuturor despre ziua minunată pe care avea de gând să o lumineze. Nerăbdarea băiatului era pe drept mare. Se afla, împreună cu familia, într-o vacanță la munte și plănuseră să meargă într-o excursie de o zi până la Cascada Cântecului, un loc faimos pentru frumusețea sa. Se spunea că, dacă ești suficient de atent, poți auzi o melodie în vuietul apei care se zbugiumă de sus, de pe stâncă, până jos. În plus, drumul până acolo promitea să fie o aventură adevărată.

— Mami! Tati! Mergem? strigă Alin din ușa dormitorului.

— Nu încă. Trebuie să ne spălăm cu toții, să ne pregătim și să luăm micul dejun, îi răspunse mama.

Dinu, fratele mai mare al lui Alin, ieși din camera în care dormea cu un ochi încă închis:

— De ce țipi? Își apostrofă el fratele. Unii dintre noi vor să mai doarmă încă.

— Vrei să spui cei mai leneși dintre noi? îi răspunse Alin.

— Pe cine numești tu leneș?! se apropie amenințător Dinu.

Chiar atunci, tatăl copiilor apăru în capul scărilor.

— Cine are de gând să se certe de dimineață rămâne la cabană.

Cu acestea, focul certei fu stins înainte de a se aprinde. Alin și Dinu alergară repede spre baie.

— Eu primul, strigară amândoi.

Din nefericire pentru ei, în timp ce erau ocupați să pornească o ceartă, Carolina, sora lor se strecurase fără zgomot din dormitorul ei până la baie și își alunga somnul de pe ochi cu multă apă rece.

— Hai mai repede! Ne grăbim să plecăm! strigă Alin.

— Tu stai întotdeauna prea mult, se plânse Dinu.

De obicei, discuțiile ar fi continuat până la micul dejun și chiar după, dar în această zi erau cu toții nerăbdători să plece în excursia pe care o plănuseră de atâta vreme. Porniră cu tata în frunte, spre marea aventură. Poteca, la început largă și bătătorită bine, se îngusta și devenea din ce în ce mai abruptă, pe măsură ce înaintau. Drumul devenea mai obositor, cu fiecare pas făcut, așa că erau nevoiți să se oprească des, pentru a se odihni câte puțin pe câte un ciot de brad sau pe iarba bogată din vreo poiană.

La un moment dat, tatăl se opri.

– Ssssst! Uite o căprioară.

Cu toții o priviră fascinați. Se adăpa la pârâul din vale, dar, auzindu-i, se opri și adulmecă în jur. O mișcare a Carolinei, care încerca să-și scoată aparatul de fotografiat, și, din câteva salturi, căprioara dispăru în pădurea de pe cealaltă parte a văii.

După o vreme, drumul devenise greu și copiii abia își târau picioarele.

– Am obosit, se plânse Alin.

– Cel mai mic este și cel mai plângăcios, îl apostrofă Dinu, deși îi venea și lui să se plângă.

Chiar atunci, tatăl, care o luase puțin înainte, îi strigă:

– Copii, am o surpriză pentru voi! Cine ajunge primul o vede.

Uitând de oboseală, cei trei frați se repeziră înainte. Tatăl descoperise o poiană plină de fragi copti, o adevărată binecuvântare pentru setea unor drumeți oboșiți. După ce se desfătară cu fructele mărunte dulci-acrișoare, prinseră cu toții curaj. Nu mai era mult până la cascada. Porniră cântând. Nu după mult timp, vuietul apei le atrase auzul, ca o chemare prelungă. Cascada Cântecului îi aștepta să le spună o poveste.

Încă un efort și iat-o! Se opriră cu toții fermecați. În fața lor, râul se revărsa peste buza unei stânci înalte, bolborosind și șuierând la vale. Părinții întinseră pătura și pregătiră prânzul, în timp ce copiii culegeau conuri și flori de câmp, alergau după fluturi și făceau fotografii munților și brazilor dimprejur.

Când masa fu gata, mâncarea pe care o aduseseră cu ei aproape că dispăru de pe pătură. Erau cu toții flămânzi și mâncau atât de repede...

– Dacă v-ar vedea bunicul, ar zice că se bat hunii la gura voastră, glumi tatăl.

După masă, mama și tatăl se așezară pe pătură, pentru a asculta împreună cântecul cascadei în timp ce copiii porniră să exploreze poiana.

– Să nu vă îndepărtați, îi atenționează mama.

– Și să stați mereu împreună, le porunci tatăl.

Alin încerca din răspuț să țină pasul cu fratele și sora lui care, fiind mai mari, mergeau prea repede pentru piciorușele lui și așa obosite de urcușul greu. Pe neobservate, cei trei se aventurară în pădure. Se ascundeau după trunchiurile copacilor și își strigau numele râzând, pentru a se descoperi. Alin se ascunse după un tufiș, ghemuit ca un iepuraș înfricoșat, dar pus pe șotii.

- Aliiiiiin! se auzea din departera glasul Carolinei.

Dar Alin nu făcu nici o mișcare. Era prea bine ascuns. Chiar atunci, privirea îi căzu pe un ghemotoc mic, ascuns ca și el în tufiș. Era un arici care abia îndrăznise să-și scoată năsucul în lume. Alin îl privea fascinat. Ce minge de ace! Uitase complet de jocul de-a v-ați ascunselea și aproape că-și ținea răsuflarea de teamă ca nu cumva să-l sperie pe micul aventurier țepos. Dar acesta nu avea de gând să rămână prea mult în preajma tufișului și porni tiptil la drum. Alin îl urmărea sprijinindu-se în mâini, ca un pui de vulpe gata de vânatoare. Ariciul, însă, pricepu foarte curând că era urmărit și se strânse ghem. Alin îl așteptă o perioadă dar micuțul nu avea nici cea mai mică intenție să se desfacă înainte ca

amenințarea să dispară. Se plictisi să privească o minge țepoasă și se decise să se întoarcă la jocul dinainte. Când se ridică însă, frații săi erau nevăzuți.

– Dinuuuuuu! Carolinaaaaaaaa! strigă el.

– Dinuuuuuu! Carolinaaaaaaaa! îi răspunse ecoul pădurii.

Oare se rătăcise? La acest din urmă gând, Alin începu să tremure. Unde să-i găsească pe Dinu și Carolina? Dacă nu-i găsește, cum se va putea întoarce la mama și tata? Începu să alerge în direcția în care credea că este cascada, dar, după ceva vreme, se opri. Poiana în care ar fi trebuit să fie mama și tata nu se vedea. Începu să plângă. Nu știa ce ar trebui să facă și picioarele nu voiau să-l mai asculte. Parcă liniștea din jur îi înțepa urechile și pieptul. Brusc i se păru că vede o haină albastră strecurându-se pe lângă trunchiul unui copac din apropiere. Oare Dinu se ascunsese de el ca să-l sperie?

– Te-am văzut! Stai pe loc! Strigă cu o voce pe care o voia cât mai curajoasă și fugi în direcția în care văzuse umbra.

Plănuia să-i sară în spate lui Dinu și să-l oblige să-l ducă așa până la părinți. În loc de aceasta, se trezi rostogolindu-se prin covorul înțepător de ace. Sări în picioare mai furios decât alergase și se repezi înainte gata să-l ia la rost pe Dinu. Dar, ghemuit lângă trunchiul copacului, nu era fratele său, ci un băiețel mult mai mic decât el, care îl privea cu niște ochi mari, negri și foarte speriați. Alin înțepeni în fața priveliștii nou-descoperite și toate gândurile furioase îndreptate împotriva lui Dinu se topiră la fel de repede precum veniseră. Se apropie încet de băiețelul care îl privea cu ochi din ce în ce mai mari, ghemuindu-se tot mai tare la rădăcina copacului. Avea părul brunet și răvășit, plin de ace de brad și de praf. Nici hainele nu avea o înfățișare mai fericită, sub noroiul care se uscuse. Alături de privirea rătăcită și speriată, toate acestea îi dădeau o înfățișare aproape sălbatică.

– Cum te cheamă? izbuti Alin să șoptească la un moment dat. Eu sunt Alin. Cum de ai ajuns aici? Te-ai rătăcit?

Băiețelul nu răspunse și încercă să se ridice pentru a fugi, dar se răzgândi și se prăbuși epuizat la rădăcina copacului.

– Nu te speria. Nu vreau să-ți fac niciun rău. Încercă Alin să-l liniștească. De fapt, și eu sunt puțin speriat. Mă jucam cu frații mei și i-am pierdut. Nu știu încotro s-o apuc. Părinții mei sunt la Cascada Cântecului. Dacă aș putea ajunge din nou acolo, i-aș găsi. Unde sunt părinții tăi?

La această din urmă întrebare, în ochii mari și negri care-l priveau așa de speriați mai devreme se umplură de apele tulburi și sărate ale undei disperări pe care Alin o simți din plin. Era clar. Băiețelul se rătăcise și simțea aceeași groază de a nu-și mai găsi părinții care îl cuprinsese și pe el cu câteva minute înainte. După cum arăta, se pierduse de mai multă vreme. I se făcu milă. Probabil că nu mâncase și nici nu băuse apă de mult. Dintr-odată situația lui nu mai părea atât de îngrozitoare. Cel puțin mâncase la prânz și știa unde îi sunt părinții, chiar dacă nu știa cum să ajungă acolo. Sări în picioare cuprins de o hotărâre nouă. Își va găsi părinții și, cu siguranță, ei vor ști ce e de făcut pentru a-l ajuta pe acest băiețel necunoscut. Însuflețit de acest gând, se ridică și porni înspre poiana în care se oprise cu ceva vreme în urmă.

– Hai cu mine! Îi spuse apăsător băiețelului, întinzându-i mâna.

Ochii cei negri îl priviră încă speriați. Totuși o mânuță mică se întinse spre Alin și acesta observă că avea niște zgârieturi adânci în palmă, așa că îl apucă de încheietură și îl ajută să se ridice.

– Te voi ajuta să-ți găsești părinții. Vom reuși împreună. Hai să mergem!

Băiețelul îl urmă fără niciun cuvânt și se întoarseră în poiana pe care tocmai o părăsise Alin înainte de această întâlnire neașteptată. Acolo, soarele încă strălucea și se

simțeau mai în siguranță decât la umbra deasă a brazilor înalți. Se opriră și Alin examinează locul de jur împrejur. La picioarele lor, de jur împrejur se înghesuiau niște movilițe asemănătoare cu mușuroaiele de cârțiță pe care creșteau în voie niște plante pitice cu boboțe aproape negre.

– Uite afine! Îi arată Alin băiețelului.

Dar acesta părea să nu înțeleagă despre ce era vorba. Alin se aplecă și începu să culegă boboțele prețioase. Curând avea un pumn plin pe care se pregătea să-l soarbă, dar se răzgândi.

– Poftim! Mănâncă! Sunt foarte bune.

Băiețelul nu părea convins, așa că Alin luă câteva și le mănâcă pentru a-i arăta cât sunt de bune. Odată stabilit acest lucru, nimic nu-l mai putea opri pe micul său însoțitor. Își îndesa boboțele în gură cu o viteză mult mai mare decât putea culege Alin.

Între timp, mintea lui Alin zbârnâia pentru a găsi o soluție. Ar trebui să caute Cascada Cântecului, dar, în același timp, ar trebui să rămână pe loc, pentru a fi găsiți. Așa învățase de la tata. Se așeză în mijlocul poienii și îi făcu semn băiețelului să facă liniște. Ascultară amândoi zgomotele pădurii. Vântul adia ușor fără a destrăma liniștea maiestooasă care se lăsase peste copaci și peste copii ca niște aripi de înger. Încet, ca o chemare îndepărtată, îi pătrunse în auz un susur pe care îl cunoștea. Era Cascada Cântecului. Își ciuli urechile pentru a prinde mai bine melodia apelor ce se rostogoleau la vale. Da, era sigur era vorba de cascada pe care o lăsase în urmă cu câteva ore. Acum știa încotro să meargă. Totuși, în caz că se înșela, avea nevoie de un plan de rezervă.

– Uite ce vom face. I se adresă el băiețelului. Vom căuta Cascada Cântecului. Cred că o aud în partea aceea. Și vom lăsa semne pentru a ne putea întoarce înapoi dacă nu o găsim. Hai să mă ajuți!

Alin se scotoci prin buzunare și găsi o batistă, un titirez și două biluțe. Căută și în buzunarele micului său însoțitor, dar nu găsi nimic. Nu avea prea multe lucruri cu care să se descurce, dar tot era ceva. Își scoase șapca și o agăță de ramura unui alun. Mai sus n-ar fi putut ajunge. Astfel, dacă tata sau mama avea să treacă pe acolo, exista un semn care să le dea de știre încotro a luat-o. Pe urmă, îl apucă de mână pe băiețelul care părea din ce în ce mai neliniștit și porni în direcția din care i se părea că aude cascada. Ciulea urechile și, de la o vreme, i se păru că aude din ce în ce mai tare vuietul aproape cântat. După un timp se opri și căută un copac potrivit de care să lege batista. În felul acesta, dacă ar fi fost nevoit să se întoarcă, spera să-și poată găsi urmele. Porniră iarăși la drum și după puțină vreme, la un ecou îndepărtat, inima lui Alin tresări și începu să galopeze ca un cal năvălaș. Din ce în ce mai aproape, o voce cunoscută îl chema. În câteva clipe se afla deja în brațele tatălui său.

– Cât te-am căutat! Îi șopti acesta printre îmbrățișări.

Alin nu putea rosti altceva decât „Tăticule!”, în timp ce lacrimile îi curgeau în voie pe obraji, ușurându-i greutatea care îi apăsa pieptul și gâtul încă de când descoperise că se rătăcise.

– Cine e băiețelul acesta? Se întoarse tatăl spre micuțul de care Alin uitase în emoția momentului.

Băiețelul se ghemuise jos, în apropiere, și zăcea așa, cu ochii închiși, ca și cum n-ar fi auzit nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui.

– Nu știu cum îl cheamă, dar cred că și el s-a rătăcit de părinții lui. Are nevoie de ajutor. Tată, trebuie să-l ajuți!

Cu multă gingășie, tatăl se aplecă și îl luă în brațe și astfel se întoarseră împreună la Cascada Cântecului, unde mama, Dinu și Carolina reveniseră deja de la o rundă de căutări și discutau îngrijorați. Bucuria tuturor depăși cântecul cascadei și pentru o clipă munții

răsunară de strigăte. Se opriră repede, deoarece băiețelul pe care Alin îl găsisese pe când era pierdut avea nevoie de ajutor și nu era timp de irosit.

Aveau să descopere după puțină vreme, în vale, la secția de poliție a micului orașel de munte în care erau cazați, că numele lui era Mihnea și se rătăcise cu o zi înainte la o distanță destul de mare de Cascada Cântecului. Echipe de polițiști și salvamontiști îl căutaseră toată noaptea și toată ziua. Cum supraviețuise noaptea în pădure și prin ce minune ajunsese tocmai în locul în care se rătăcise Alin, nimeni nu știa.

Părinții săi au sosit de îndată la cabana în care se găsea prețiosul lor fiu împreună cu micul său salvator. Emoția regăsirii și mulțumirile care au urmat ar fi greu de descris în câteva cuvinte simple. În zilele care au urmat, Alin a fost eroul orașului. Ziarul și postul de radio local au povestit isprava sa, iar primarul i-a oferit o decorație pentru fapta lui. Dincolo de toate acestea, el nu se simțea un erou. Se rătăcise la fel ca și Mihnea și, tot ca el, fusese găsit de altcineva. Îi fusese teamă, dar faptul că-l întâlnise pe micuțul Mihnea îi dăduse curaj. Un lucru era cert: din rătăcirea lui Alin, oricât de nefericită ar fi fost, se născuse o bucurie dublă. Două familii fericite se regăsiseră în aceeași zi și aceasta era una dintre cele mai mari sărbători pe care le puteau trăi.

## Lebedele

*de H.C. Andersen*

Departa de-aici, acolo unde se duc rândunelele când la noi e iarnă, era odată un crai care avea unsprezece băieți și o fată pe care o chema Eliza.

Cei unsprezece frați erau prinți, aveau câte o decorație la piept și sabie la șold și așa se duceau la școală; scriau cu creioane de diamant pe tăblițe de aur și învățau pe de rost tot atât de bine pe cât citeau. Când îi auzai, știai numaidecât că sunt prinți. Eliza, sora lor, ședea pe un scaunel de sticlă și avea o carte cu poze care costase o mulțime de parale. Trăiau bine copiii, numai că asta n-a ținut prea mult!

Tatăl lor, craiul, s-a însurat cu o crăiasă rea și hapsână, căreia nu-i erau dragi copiii. Au putut să vadă asta chiar de la început; în palat era petrecere mare și ei s-au apucat să se joace de-a musafirii; de obicei, când se jucau așa, căpătau o mulțime de prăjituri și de mere coapte, acum însă crăiasa cea nouă le-a dat o ceașcă cu nisip și le-a spus că se pot juca foarte bine și așa.

Peste vreo săptămână, crăiasa a dus-o pe Eliza la țară, la niște țărani, iar pe prinți atâta i-a tot vorbit de rău față de crai, că acesta nu s-a mai îngrijit deloc de ei.

— Duceți-vă și voi în lumea largă, le-a spus crăiasa cea hapsână; zburăți ca niște păsări fără glas!

Dar n-a fost chiar așa de rău cum ar fi vrut ea. Prinții s-au prefăcut în unsprezece lebede frumoase. Au scos un strigăt și au ieșit în zbor pe ferestrele palatului și au luat-o peste parc și peste pădure.

Era dis-de-dimineată când au trecut pe la căsuța în care stătea sora lor Eliza. La vremea asta ea dormea. S-au învărtit pe deasupra casei, și-au întins gâturile lungi și au bătut din aripi, dar nimeni nu i-a văzut, nici nu i-a auzit. Așa că au plecat mai departe, s-au înălțat deasupra norilor și s-au tot dus până au ajuns la o pădure care se întindea chiar până la marginea mării.

Eliza ședea în căsuța țăranului și se juca cu o frunză verde de brusture, că altă jucărie n-avea; făcuse o gaură în frunză și acum se uita prin gaură la soare și i se părea că vede ochii limpezi ai fraților ei și când razele de soare îi alunecau pe obraz parcă ar fi sărutat-o ei.

Zilele treceau toate la fel. Când vântul se strecura printre tufele de trandafir din grădină și șoptea „Cine-i mai frumos decât voi?”, trandafirii clătinau din cap și spuneau: „Eliza”. Când vreo babă ședea duminica la ușă cu cartea de rugăciuni pe genunchi și vântul întorcea filele și spunea cărții „Cine-i mai cucernică decât tine?”, cartea răspundea: „Eliza”. Și chiar așa era cum spuneau trandafirii și cartea de rugăciuni.

Când a împlinit cincisprezece ani, s-a întors acasă. Dar când a văzut crăiasa cât era de frumoasă, i-a fost ciudă pe fată și grozav ar fi vrut s-o schimbe în lebădă ca și pe frații ei, dar n-a îndrăznit să facă asta chiar îndată, fiindcă craiul voia să-și vadă fiica.

Crăiasa s-a dus de dimineață în odaia ei de baie, care era de marmură, cu sofale moi și covoare scumpe. A luat trei broaște, le-a sărutat și i-a spus uneia dintre ele: „Când Eliza o să intre în baie, să te așezi pe capul ei, ca să se facă proastă ca tine!” Altei broaște i-a spus: „Așază-te pe fruntea ei, ca să se facă urâtă ca tine și tată-său să n-o mai cunoască!”, iar celei de-a treia broaște i-a spus: „Așază-te pe inima ei, ca să nu mai fie cu cugetul curat și să o doară inima!”

După aceea a băgat în apă cele trei broaște și apa deodată s-a făcut verde; a chemat-o pe Eliza, a dezbrăcat-o și a pus-o să intre în apă. Și când Eliza a intrat în apă, o broască i s-a pus în păr, alta pe frunte și alta pe piept, însă Eliza parcă nici nu le-ar fi simțit. Când a ieșit din baie, pe apă au rămas trei flori roșii de mac. Dacă broaștele n-ar fi fost veninoase și nu le-ar fi sărutat vrăjitoarea, s-ar fi prefăcut în trandafiri roșii, dar oricum, tot în flori a trebuit să se prefacă, fiindcă șezuseră pe capul și pe inima Elizei și Eliza era așa de cucernică și de nevinovată încât farmecele nu aveau asupra ei nici o putere.

Crăiasa, când a văzut așa, a frecat-o pe fată cu zeamă de nucă și a înnegrit-o toată, a uns-o pe față cu o alifie rău mirositoare și i-a încâlcit părul. Așa că acum era cu neputință s-o mai cunoască cineva.

Tată-său s-a speriat când a văzut-o și a spus că nu-i fata lui; nimeni n-a mai cunoscut-o, numai câinele din curte și cu rândunelele știau că-i ea, dar pe ei nu-i întreba nimeni.

Biata Eliza a început să plângă și s-a gândit la cei unsprezece frați ai ei, care acum nu mai erau acolo. A plecat amărâtă de la palat și a umblat o zi întregă pe câmp și prin mlaștini și seara a ajuns la o pădure mare. Nu mai știa nici ea încotro să apuce și era tare necăjită și îi era dor de frații ei, care de bună seamă că fuseseră alungați ca și ea. Voia să-i caute și să-i găsească.

Abia apucase să intre în pădure și a prins-o noaptea. Cum nu mai știa pe unde să meargă, s-a așezat pe mușchiul moale, și-a spus rugăciunea și și-a pus capul pe o buturugă. Era o liniște adâncă, nu bătea vântul și de jur împrejur, prin iarba și pe mușchi, străluceau o sumedenie de licurici; când a atins o creangă cu mâna, gândacii luminoși au căzut peste ea ca niște stele căzătoare.

Toată noaptea i-a visat pe frații ei; se făcea că se jucau ca altădată, când erau mici, scriau cu creioane de diamant pe tăblițe de aur și se uitau în cartea cu poze care costase o mulțime de parale, însă pe tăbliță nu mai scriau ca altădată linii și rotocoale, ci isprăvile vitejești pe care le făcuseră, tot ce trăiseră și văzuseră de atunci încoace. Și în carte toate prinseseră viață, păsările cântau și oamenii ieșeau din carte și vorbeau cu Eliza și cu frații ei, dar când se întorcea fila, ei săreau repede înăuntru, ca să nu se încurce pozele.

Când s-a trezit, soarele era sus. Eliza nu putea să-l vadă, deoarece copacii își întindeau crengile dese deasupra ei, dar razele se jucau printre frunze și fluturau ca un văl de aur. Mireasma răcoroasă a pădurii o învăluia și păsările aproape că i se așezau pe umeri. Auzea un murmur de apă; erau niște pâraie care se vărsau într-un lac cu fundul de nisip moale. Pe mal erau tufișuri dese, numai într-un loc era o deschizătură pe care o făcuseră cerbii și pe aici s-a scoborât și Eliza către apă. Lacul era așa de limpede încât, dacă vântul n-ar fi mișcat



crengile, ai fi putut crede că-i zugrăvit, așa de deslușit se oglindeau pe luciul lui frunzele, și cele luminate de soare, și cele care stăteau în umbră.

Când și-a zărit fața în apă, s-a speriat văzând cât era de urâtă și de neagră. Dar când a luat apă în pumni și s-a frecat pe față și pe ochi, pielea iar s-a înălbit; atunci s-a dezbrăcat și s-a băgat în apă; o fată mai frumoasă decât ea nu se mai afla pe lume. După ce s-a îmbrăcat iar și și-a împletit părul, s-a dus la un pârâu, a luat în pumni apă, a băut și a intrat iar în pădure, fără să știe nici ea încotro merge. Se gândea la frații ei și se gândea că Dumnezeu nu are s-o lase să piară; doar El pusese să crească meri sălbatici prin pădure, ca să aibă ce mânca vreun rătăcit flămând cum era ea. Și chiar a găsit un măr de-aceștia cu crengile încovoiate de atâtea mere câte avea. A mâncat până s-a săturat, a pus crengile proptele și a plecat mai departe, în întunericul pădurii. Era așa de mare liniștea încât își auzea pașii când călca pe frunzele uscate. Nu era nici o pasăre nicăieri și razele de soare nu străbăteau prin frunzișul des; trunchiurile copacilor erau așa de aproape unul de altul încât făceau ca un zid de jur împrejurul ei. Era o singurătate cum nu mai pomenise ea niciodată.

Noaptea a venit, dar de data asta nu mai era nici un licurici. Mâhnită, s-a așezat jos ca să doarmă și i se părea că ramurile de deasupra ei s-au dat într-o parte și Dumnezeu se uita blând la ea, și îngerășii se uitau și ei peste umerii și pe sub brațele Lui, ca s-o vadă. Dimineața, când s-a trezit, nu știa dacă visase sau dacă fusese chiar așa.

A pornit iar prin pădure și s-a întâlnit cu o babă care culegea într-un paner zmeură și mure. Baba i-a dat și ei mure și zmeură. Eliza a întrebat-o dacă n-a văzut unsprezece prinți călări prin pădure.

— Nu, a spus baba, dar ieri am văzut unsprezece lebede pe un râu aici aproape și fiecare cu câte o coroană de aur pe cap.

Baba a dus-o pe Eliza până la un pripor, la picioarele căruia șerpuia un râu mititel; copacii de pe maluri își întindeau unii către alții ramurile stufoase și acolo unde nu ajunseseră să se împreune își smulseseră din pământ rădăcinile și atârnavă cu crengile încâlcite peste apă.

Eliza și-a luat rămas-bun de la babă și a pornit de-a lungul râului până a ajuns la malul mării. Marea se întindea în fața ei, dar nu se zărea nici o luntre; cum să meargă mai departe? Și cum stătea ea așa pe gânduri, privirile i-au căzut pe pietricelele care umpleau țărmul.

Sticlă, fier, piatră, tot ce arunca marea pe țărm era șlefuit și poleit și căpătase înfățișarea apei care era mai moale decât mâna ei gingașă. Și ea s-a gândit: „Apa se mișcă mereu și tot ce-i aspru netezește; tot așa am să fiu și eu, neostenită; vă mulțumesc că m-ați învățat asta, voi, valuri veșnic mișcătoare! Îmi spune inima că o dată și o dată aveți să mă duceți la frații mei dragi”.

Pe iarba de mare udă de pe țărm erau unsprezece pene albe de lebedă. Eliza le-a strâns și le-a luat. Era singurătate mare și acolo, dar Eliza nu se simțea singură, fiindcă marea era mereu alta; în câteva ceasuri, își schimba înfățișarea mai mult decât un lac într-un an întreg. Când trecea câte un nor mare și negru, marea parcă zicea: pot să fiu și întunecată; pe urmă bătea vântul și valurile erau albe de spumă, iar când norii erau roșii și vântul stătea, marea era trandafirie și pe urmă era iarăși când verde, când albă, dar oricât ar fi fost de liniștită, lângă țărm apa tot se mișca; se ridica domol ca pieptul unui copil care doarme. Când soarele tocmai asfințea, Eliza a văzut cum veneau din larg unsprezece lebede cu coroane de aur pe cap; zburau una după alta și de departe parcă erau o panglică lungă, albă. Eliza s-a ascuns după un tufiș; lebedele s-au lăsat jos și și-au scuturat aripile mari și albe. Când soarele s-a scufundat în apă, lebedele deodată s-au preschimbat în oameni; în fața Elizei stăteau acum cei unsprezece prinți frumoși, frații ei. Fata a scos un țipăt. Cu toate că se schimbaseră mult de când nu-i mai văzuse, a ghicit că erau frații ei. S-a repezit în brațele lor, i-a spus fiecăruia

pe nume și frații nu mai puteau de bucurie că au găsit-o iar pe sora lor, care acum era mare și frumoasă. Râdeau și plângeau și spuneau cât de rău se purtase mama vitregă cu toți.

— Noi, a zis fratele cel mai mare, suntem lebede numai cât stă soarele pe cer; îndată ce soarele apune, ne căpătăm iar înfățișarea omenească. De aceea trebuie să avem grijă ca la apusul soarelui să avem pământul sub picioare, fiindcă dacă ne prinde noaptea în văzduh, deasupra apei, cădem în chip de oameni în apă și ne înecăm. Nu locuim aici. Stăm într-o țară tot așa de frumoasă ca asta, de cealaltă parte a mării, dar drumul până acolo e lung. Trebuie să trecem în zbor marea și nu-i nici o insulă pe care să poposim noaptea. Este numai o stâncă îngustă în mijlocul mării; de-abia avem loc să stăm strânși unul lângă altul; când marea-i zbruciumată, valurile ne stropesc până sus, dar noi stăm neclintiți și îi mulțumim lui Dumnezeu că avem unde să poposim. Și stăm așa toată noaptea, cu chipurile noastre de oameni; dacă n-ar fi stânca asta, n-am putea să ne mai vedem niciodată țara noastră dragă, fiindcă ne trebuie două zile, cele mai lungi ale anului, ca să ajungem până aici. Numai o dată pe an ne este îngăduit să ne întoarcem în țară și nu putem sta decât unsprezece zile, în care timp zburăm pe deasupra pădurii de unde putem să zărim palatul în care ne-am născut și unde stă tata și să vedem turla bisericii în care-i înmormântată mama. Aici parcă toți copacii și toate tufișurile sunt rude cu noi, aici aleargă pe câmpie caii sălbatici pe care i-am văzut în copilăria noastră, aici lemnarii cântă vechi cântece după care jucam când eram copii, aici e patria noastră, încoace ne trage mereu inima să venim și aici, în sfârșit, te-am găsit, surioară dragă. Numai două zile putem să mai rămânem și după aceea trebuie să plecăm iar pe deasupra mării, într-o țară minunată, dar care nu-i țara noastră. Dar cum să te luăm cu noi, că n-avem nici corabie, nici luntre?

— N-aș putea oare să vă mântui de vrajă? i-a întrebat ea. Și așa au stat de vorbă mai toată noaptea și au ațipit doar câteva ceasuri.

Eliza s-a trezit de fâlăit aripilor pe deasupra ei. Frații se schimbaseră iar în lebede. Au zburat de câteva ori de jur împrejur, apoi și-au întins aripile și au plecat în zori; cel mai tânăr însă a rămas în urmă, s-a lăsat în jos și și-a plecat capul pe genunchii ei și ea l-a mângâiat pe aripă; toată ziua au stat așa împreună. Către seară, au venit și ceilalți și când soarele a asfințit, s-au prefăcut iar în oameni.

— Măine – au spus ei – plecăm și nu ne mai putem întoarce decât peste un an. Nu putem să te lăsăm aici. Mai bine hai cu noi. Suntem destul de voinici ca să te ducem în brațe, atunci de ce adică n-am putea să te luăm pe aripă și să zburăm cu tine pe deasupra mării?

— Da, da, luați-mă cu voi! a spus Eliza.

Toată noaptea au lucrat și au împletit o plasă mare și groasă din răchită mlădioasă și trestie tare. Au pus-o pe Eliza în plasă și, când a răsărit soarele și frații s-au prefăcut iar în lebede, au apucat plasa cu pliscurile și s-au înălțat în zbor, spre nori, cu sora lor, care încă dormea. Razele soarelui îi cădeau drept pe obraz și de aceea o lebădă zbura chiar deasupra capului ei, ca să-i facă umbră cu aripile.

Erau departe-n larg când Eliza s-a trezit; întâi a crezut că visează când s-a văzut dusă așa prin aer pe deasupra mării. Lângă ea erau o creangă de zmeură și o legătură de rădăcini bune de mâncat. Fratele cel mai mic le culesese și le pusese acolo. Ea i-a mulțumit cu un zâmbet, fiindcă știa care era: era acela care îi zbura deasupra capului și îi făcea umbră cu aripile.

Erau așa de sus încât o corabie dedesubtul lor părea un pescăruș alb. Deodată au ajuns deasupra unui nor mare, dar când Eliza s-a uitat mai bine, era un munte și pe munte alergau umbra ei și umbrele celor unsprezece lebede. Era o privescătoare mai minunată decât tot ce

văzuse ea vreodată. Dar când soarele s-a urcat mai sus pe cer și muntele a rămas în urmă, au pierit și umbrele.

Toată ziua au zburat prin văzduh ca o săgeată zbârnâitoare; totuși, mergeau mai încet decât de obicei, fiindcă acum o duceau și pe Eliza cu ei. Vremea a început să se strice. Se făcea seară. Eliza vedea cu îngrijorare cum soarele se lasă către asfințit și stânca din mijlocul mării nu se zărea. I se părea că lebedele dădeau și mai tare din aripi. Era vina ei că nu puteau să zboare destul de repede; când soarele avea să apună, ei aveau să se facă iar oameni, să cadă în apă și să se înece. Se ruga în gând lui Dumnezeu, dar stânca tot nu se zărea. Se întuneca și vântul bătea tot mai tare, vestind furtuna. Norii deși și negri acoperiră cerul amenințător și plin de fulgere, care țâșneau unul după altul.

Soarele ajunsese chiar la marginea apei. Elizei îi bătea inima cu putere. Deodată, lebedele se lăsară în jos așa de repede încât ea a crezut că se prăbușesc; dar ele au zburat mai departe. Soarele era pe jumătate în apă; deodată se zări sub dânsa stânca. De sus nu părea mai mare decât o focă cu capul afară din apă. Soarele se cobora repede din dosul zării; acum nu mai era decât ca o stea. În sfârșit, piciorul ei atinse stânca și soarele se stinse cum se stingea cea din urmă pâlpâire a unei hârtii aprinse. Frații stăteau braț la braț în jurul ei și nu era loc pe stâncă decât numai pentru ei toți. Marea se lovea de stâncă și împrăștia o ploaie de stropi peste dâșii; cerul era mereu sfâșiat de fulgere și tunetul bubuia întruna, dar frații și cu sora se țineau de mână și asta le dădea mângâiere și curaj.

A doua zi în zori vremea s-a liniștit; cum a răsărit soarele, lebedele au plecat în zbor cu Eliza. Marea era încă zbuciumată; de sus, de unde erau ei, spuma albă de pe întinsul verde întunecat al valurilor parcă ar fi fost milioane de lebede care pluteau pe apă.

Când soarele era sus, Eliza a văzut în fața ei plutind în văzduh niște munți cu piscuri acoperite de zăpadă; în mijlocul lor se ridica un palat mare și înalt, cu mai multe rânduri de stâlpi, unii peste alții; în jurul lui erau păduri de palmieri și flori minunate, mari cât niște roți de moară. Ea a întrebat dacă asta e țara la care trebuia să ajungă, dar lebedele au clătinat din cap, fiindcă ceea ce vedea ea era palatul pe care și-l clădește în nori Fata Morgana, care se schimbă mereu și în care oamenii nu pot pătrunde. Eliza s-a uitat mai bine și deodată munții, pădurile și palatul s-au prăbușit și în locul lor au răsărit douăzeci de biserici, toate la fel, cu turnuri înalte și ferestre arcuite. Parcă se auzea și orga, dar era numai marea care vuia. Când s-au apropiat, bisericile s-au preschimbat în tot atâtea corăbii, iar când Eliza s-a uitat mai bine, a văzut că erau neguri care pluteau pe apă. Într-adevăr, totul în fața lor se schimba mereu. În sfârșit, au zărit țara cea aievea la care voiau să ajungă. În fața lor, departe, erau munți albaștri, păduri de cedri, orașe și palate. Soarele nu asfințise când au ajuns la o peșteră în care mușchiul moale era ca un covor.

— Să vedem ce-ai să visezi aici la noapte, a spus fratele cel mai mic și i-a arătat odaia ei de culcare.

— Să dea Dumnezeu să visez cum aș putea să vă scap, a spus ea.

S-a rugat lui Dumnezeu s-o ajute și s-a culcat. Deodată i s-a părut că zboară și ajunge la palatul zânei Morgana. Zâna i-a ieșit înaintea, frumoasă și strălucitoare, și totuși semăna cu baba din pădure care îi dăduse zmeură și-i spusese de lebedele cu coroane de aur pe cap.

— Frații tăi pot să scape – a zis zâna –, numai să ai răbdare și să nu-ți fie frică. E drept că apa, deși e mai moale decât mâinile tale, totuși șlefuește pietrele, dar ea nu simte durerea pe care au s-o simtă degetele tale și ea nu are o inimă și nu simte frica și chinul pe care ai să le simți tu. Vezi tu urzica asta pe care o țin în mână? Urzici de acestea cresc prin preajma peșterii în care dormi tu acum și numai acestea care cresc pe-aici și cele care cresc în cimitir sunt bune. Pe acestea tu trebuie să le culegi și să nu te sperii că au să te usture mâinile. După aceea să le zdrobești cu piciorul și să faci din ele fire și cu firele acestea să țezi și să coși

unsprezece cămăși cu mâneci lungi și să le arunci peste cele unsprezece lebede și atunci vraja are să se desfacă. Dar să știi că din clipa în care ai să începi lucrul și până ai să-l isprăvești nu trebuie să vorbești deloc, chiar dacă ar trece ani și ani de zile. Cel dintâi cuvânt pe care îl vei rosti va străpunge ca un cuțit inima fraților tăi; de limba ta atârna viața lor. Bagă bine de seamă!

Zâna a lovit-o ușurel cu urzica peste mână; Eliza a simțit ca o arsură și s-a trezit. Se făcuse ziuă și lângă ea era o urzică la fel cu aceea din vis. Fata a căzut în genunchi, i-a mulțumit lui Dumnezeu și a ieșit din peșteră ca să-și înceapă lucrul.

Culegea urzici cu mâinile ei gingașe și urzicile o ardeau ca focul; mâinile și brațele ei erau pline de bășici, dar ea îndura bucuroasă orice, numai să-i poată scăpa pe frații ei de vrajă. Zdrobea urzicile cu piciorul și le prefăcea în fire verzi.

După ce a apus soarele, au venit frații și s-au speriat când au văzut că Eliza e rănită; ei credeau că-i iar vreo vrajă de-a mașterii; când însă i-au văzut mâinile, au înțeles ce face sora lor pentru dânșii și fratele cel mai mic a început să plângă pe mâinile ei și acolo unde cădeau lacrimile bășicile usturătoare piereau.

Toată noaptea a lucrat, fiindcă simțea că nu mai are liniște până nu-i scapă de vrajă pe frații ei. În ziua următoare, după ce lebedele au plecat, ea a rămas singură, dar niciodată n-a trecut vremea mai repede. O cămașă era gata; tocmai o începuse pe-a doua când deodată s-a auzit un corn de vânătoare. Eliza s-a speriat. Cornul suna tot mai aproape și s-auzeau și câinii lătrând. Eliza a intrat repede în peșteră, și-a adunat grămadă urzicile pe care le culesese și le zdrobise și s-a așezat pe ele.

Deodată, din râpă a ieșit un câine și după el altul, și încă unul; toți au început să latre la gura peșterii și în curând vânătorii au fost și ei acolo să vadă ce-i. Cel mai frumos dintre ei și care era craiul țării aceleia s-a apropiat de Eliza; fată mai frumoasă decât ea nu văzuse niciodată.

— Cum ai ajuns aici, fată frumoasă? a întrebat-o el.

Eliza a dat numai din cap, pentru că n-avea voie să vorbească, că dacă vorbea, puneă în primejdie viața fraților ei. Mâinile și le-a ascuns sub șorț, ca să nu vadă craiul ce trebuia ea să îndure.

— Hai cu mine! a spus el; nu trebuie să mai stai aici! Dacă ești tot așa de bună pe cât ești de frumoasă, am să te îmbrac numai în catifea și-n mătase, am să-ți pun pe cap coroană de aur și ai să stai în palatul cel mai frumos pe care-l am.

Și craiul a luat-o pe Eliza și a așezat-o pe cal lângă el. Ea plângea și-și frângea mâinile. Și atunci craiul a spus:

— Eu îți vreau numai binele. O dată și o dată ai să-mi mulțumești.

Și a pornit cu ea prin munți, cu vânătorii după dânsul. Soarele asfințea când au ajuns în cetatea de scaun a țării, oraș cu multe biserici și palate. Craiul a dus-o pe Eliza la palatul lui, unde prin săli de marmură clipoceau havuzuri și pereții erau zugrăviți și tavanele erau și ele zugrăvite. Eliza însă nu se uita la nimic, era mâhnită și plângea. Slujitoarele au îmbrăcat-o cu haine scumpe, i-au pus mărgăritare în păr și mănuși în degetele urzicate.

Gătită cum era acum, era atât de frumoasă încât curtenii s-au închinat și mai adânc în fața ei și craiul a hotărât să se însoare cu ea, deși duhovnicul curții clătina din cap și zicea că fata asta frumoasă, găsită în pădure, era o vrăjitoare care l-a orbit pe crai și i-a furat mințile.

Craiul însă nu a ascultat ce spune, a pus muzica să cânte, a poruncit cele mai bune bucate și a pus fete frumoase s-o însoțească dansând. Apoi a dus-o pe Eliza prin grădini pline de miresme și prin odăi mărețe, dar ea nici nu zâmbea măcar, fiindcă era năpădită de durere. Când au ajuns în odăile ei, craiul a deschis o ușă și i-a arătat Elizei o cămăruță așternută cu covoare verzi și scumpe și care semăna cu peștera în care o găsise. Pe jos era

mănunchiul de fire pe care ea le scosese din urzici și de-un cui era atârnată cămașa pe care tocmai o isprăvisese; toate fuseseră aduse de un vânător, care le socotise drept o ciudățenie.

— Aici ai să crezi că ești tot la tine acasă, a spus craiul. Uite și lucrul pe care-l lucrezi.

Când Eliza a văzut lucrul care îi era ei drag, un zâmbet i-a răsărit pe buze și sângele i s-a întors în obraji. S-a gândit la mântuirea fraților ei, a sărutat mâna craiului și el a strâns-o la piept și a poruncit să tragă clopotele și să vestească nunta. Frumoasa fată mută din pădure era acum crăiasa țării aceleia.

Duhovnicul i-a spus craiului câteva vorbe rele la ureche, dar ele n-au ajuns până la inima lui. Nunta s-a făcut și duhovnicul a trebuit chiar el să-i puie Elizei pe cap coroana și când i-a pus-o i-a apăsător-o așa de tare pe frunte că a durut-o. Dar inima o durea și mai tare când se gândea la frații ei și durerile trupului nu le mai simțea. Gura ei era mută; fiindcă o singură vorbă ar fi curmat viața fraților ei, dar ochii ei vorbeau și arătau o adâncă dragoste craiului celui bun și frumos, care făcea tot ce putea ca s-o bucure. Îi era drag tot mai tare și mult ar fi vrut ea să-i spună ce are pe suflet și ce o doare. Dar nu putea, trebuia să fie mută și mută să săvârșească lucrul pe care-l începuse. Noaptea se scula de lângă el și se ducea în cămăruță și țesea cămașă după cămașă; dar când s-o înceapă pe a șaptea, n-a mai avut fire.

Știa că în cimitir sunt urzici de care avea nevoie, dar trebuie să se ducă chiar ea să le culeagă; cum să facă oare ca să ajungă până la ele? „Ce-i durerea degetelor pe lângă chinul pe care îl îndură inima mea?”, se gândea ea. „Trebuie să încerc numaidecât!” Cu inima strânsă ca și cum ar fi făcut ceva rău, a ieșit pe furiș în grădina luminată de lună, a pornit prin aleile lungi, apoi pe străzile pustii și a ajuns la cimitir.

Un singur om o văzuse, duhovnicul. Numai el fusese treaz pe când toată lumea dormea. Și el se gândi că avusese dreptate când spusese că nu-i lucru curat cu crăiasa; era, fără nici o îndoială, vrăjitoare și înșelase pe crai și pe toată lumea.

Duhovnicul i-a spus craiului ce văzuse și ce credea el că ar fi și, la vorbele aspre pe care le rostea, pe obrajii craiului au curs două lacrimi grele. În inima lui a pătruns îndoiala. Noaptea s-a prefăcut că doarme, dar n-a dormit și a văzut cum Eliza s-a sculat și s-a dus încetișor în cămăruța ei; și asta se întâmpla în fiecare noapte.

Cu fiecare zi care trecea, fața craiului se întuneca tot mai tare. Eliza vedea asta, dar nu înțelegea de ce și se îngrijora, dar și mai tare se îngrijora când se gândea la frații ei. Cu lacrimi fierbinți, ea uda catifeaua și purpura crăiască. Și iată că lucrul ei s-apropia de sfârșit; doar o cămașă mai trebuia, dar acum iar nu mai avea fire și nici o urzică; trebuia deci să se mai ducă o dată, cea din urmă, la cimitir și să culeagă niște urzici. Se gândea cu frică la drumul până acolo, dar nu s-a lăsat clintită în voința ei.

Noaptea a ieșit din palat și s-a dus, dar de data asta craiul și duhovnicul s-au luat după ea; au văzut cum Eliza a intrat pe poarta cimitirului și când au intrat și ei au văzut cum niște vrăjitoare ședeau pe o lespede de mormânt. Craiul și-a întors capul în altă parte, fiindcă și-a închipuit că printre ele e și aceea care adormise aseară cu capul pe pieptul lui.

— Poporul o va judeca! a spus el și poporul a judecat-o și a osândit-o să fie arsă pe rug.

Au luat-o pe Eliza din odăile cele frumoase și au dus-o într-o hrubă neagră și umedă în care vântul intra șuierând printre gratii; în loc de catifea și mătase i-au dat mănunchiul de urzici ca să-și pună capul pe ele. Cămășile aspre și usturătoare pe care le țesuse i le-au dat ca să se înveselească, dar nimic n-ar fi putut să-i fie mai drag decât ele și ea a început iar să lucreze ca să le isprăvească. Afară, copiii de pe uliță cântau cântece în care își băteau joc de dânsa și nimeni nu-i spunea o vorbă de mângâiere.

Spre seară, iată că la gratii s-a auzit un fâlfâit de aripi; era fratele cel mai mic; aflase unde era soră-sa și venise s-o vadă. Ea a început să plângă de bucurie, deși se gândea că

noaptea asta avea să fie cea din urmă pe care o mai avea de trăit. Dar bine cel puțin că erau cămășile aproape gata și frații ei erau aici!

Duhovnicul a venit să stea în ceasul din urmă cu dânsa, fiindcă așa îi făgăduise craiului; dar ea a clătinat din cap și l-a rugat din ochi să plece. Noaptea asta voia să-și isprăvească lucrul, că dacă nu-l isprăvea, atunci toate fuseseră degeaba, necazurile, lacrimile și nopțile ei nedormite. Duhovnicul a plecat spunându-i vorbe aspre. Eliza însă știa că era nevinovată și nu s-a sinchisit de vorbele lui și s-a pus să lucreze.

Șoriceii umblau repede înapoi și încolo și îi aduceau urzicile la picioare, ca s-o ajute și ei cât de cât. La fereastră a venit o pasăre și i-a cântat toată noaptea tot cântece vesele, ca s-o îmbărbăteze.

Cu vreun ceas înainte de răsăritul soarelui, cei unsprezece frați au venit la poarta palatului și au cerut să fie duși în fața craiului. Li s-a răspuns că nu se poate, e noapte, craiul doarme și nu vrea să fie trezit. S-au rugat, au amenințat, a venit straja, a ieșit și craiul și a întrebat ce este; dar tocmai atunci a răsărit soarele și pe cei unsprezece frați nu i-a mai văzut nimeni; dar pe deasupra castelului zburau unsprezece lebede.

La poarta orașului se adunase lume de pe lume să vadă cum au s-o ardă pe vrăjitoare. O mârtoagă trăgea căruța în care era Eliza; o îmbrăcaseră cu o rochie de pânză de sac, părul ei cel frumos îi atârna desfăcut pe umeri, obrajii îi erau galbeni, buzele i se mișcau încetșor și degetele ei împleteau firele verzi de urzică. Nici chiar pe drumul către moarte ea nu-și lăsa lucrul. La picioarele ei erau zece cămăși, la a unsprezecea lucra acum. Lumea râdea de ea:

— Ia uite vrăjitoarea cum tot șoșotește! Nu spune rugăciuni, cine știe ce vrăji o fi făcând? Și și-a luat și lucrul ei afurisit! Să i-l rupem în bucăți!

Și lumea s-a repezit și a vrut să-i ia cămășile să le rupă, dar deodată au venit în zbor unsprezece lebede și s-au așezat de jur împrejurul ei în căruță și au început să dea din aripi. Lumea s-a tras înapoi speriată.

— E semn ceresc! E nevinovată! șopteau mulți, dar nu îndrăzneau să spună cu glas tare.

Călăul a luat-o de mână, dar Eliza a aruncat cele unsprezece cămăși peste lebede și deodată au răsărit unsprezece prinți frumoși; numai cel mai tânăr avea la un umăr aripă în loc de braț, deoarece cămașa lui avea numai o mânecă, din pricină că Eliza nu mai avusese timp s-o facă și pe cealaltă.

— Acum pot să vorbesc! a spus ea. Sunt nevinovată!

Când lumea a văzut ce s-a întâmplat, s-a închinat în fața ei, dar ea a căzut leșinată în brațele fraților ei: încordarea, spaima și durerea o copleșiseră.

— Da, e nevinovată! a spus fratele cel mai mare și a povestit tot ce se întâmplase. În timp ce vorbea, s-a răspândit o mireasmă parcă de mii și mii de trandafiri, fiindcă fiecare lemn din rug făcuse rădăcini și scosese ramuri. Rugul era acum ca o tufă mare de trandafiri roșii, care toți erau înfloriți, în vârf cu o floare albă și strălucitoare, care lumina ca o stea. Craiul a cules-o și i-a prins-o Elizei în piept. Și atunci ea s-a trezit ușoară și senină.

Toate clopotele au început să bată singure și păsări multe au venit în stoluri; și a fost iar nuntă la palat, dar o nuntă cum nici un crai nu mai văzuse vreodată.

## **Toate meseriile**

*de Emilia Caldararu*

Eu pe tata azi l-am intrebat: „  
Care meserie e mai buna?”  
El a ris si mi-a raspuns indat': „  
Asia nimeni nu stie sa-ti  
  
spuna!”

Dar grabi s-adauge indata  
Cind citi in ochii mei mirare: „  
Orice meserie-i minunata  
Dac-o faci cu drag si-ndeminare;

Poti fi muncitor intr-o uzina,  
Medic, padurar, aviator,  
Poti lucra la sonde sau in mina  
Pe ogor sau in laborator,

Peste tot nevoie e de tine  
Si de mina si de mintea ta,  
Ca sa-i fie omului mai bine”

Stiu acum si spun nedesmintit: „  
Toate meseriile-s frumoase!  
Fiindca rodul lor mestesugit  
Ne-aduce tuturor foloase.

Stim si multumim noi, toti copiii,  
Ca parintii munca-ti daruiesc.  
Sa le creasca-n bucurie fiii  
Pe frumos pamintul romanesc”.

## Prietenul meu, agentul de circulație

Era o dimineață caldă de primăvară. Soarele, cu razele lui călduțe, ne chema pe toți copiii afară la joacă. Mihăiță avea o minge nouă, albastră cu buline mari, albe. Se ducea în parc să se joace împreună cu prietenii lui de la grădiniță. Nerăbdător să înceapă joaca, mută mingea dintr-o mână în alta. La un moment dat, mingea îi alunecă din mână și ajunsese drept în mijlocul șoselei, unde mașinile goneau cu zecile. Mihai o vede și, fără să se gândească la primejdiile de pe șosea, se repede să o prindă. Un zgomot prelung, produs de o frână bruscă, cuprinde întreaga stradă. O mână puternică îl apucă pe băiat și-l trage înapoi, exact în momentul în care mașina era gata să-l lovească. Era agentul de circulație, care se afla chiar lângă băiat, pregătit să-l salveze. Mihăiță îl privi mirat și văzu broboane mari de transpirație alunecându-i pe obrazul mare, puternic. Agentul de circulație îi întinse mingea.

— Poftim mingea și să nu mai faci așa ceva niciodată! Mașina era gata să dea peste tine. Șoferul nu era vinovat. Tu te-ai repezit după minge fără să te gândești ce se poate întâmpla. Ai avut noroc că te-am văzut și te-am prins la vreme, ai scăpat de o mare primejdie.

— N-am să mai fac, murmură băiatul și simți cum lacrimi mari i se ivesc în ochi.

— Acum, gata! Te duci la joacă și să ții minte, când treci drumul, să alegi numai locurile marcate, pentru că pe acolo mașinile încetinesc și trebuie să oprească dacă trec oameni în grup. Să nu alergi la întâmplare. Și mai trebuie să știi ceva important: STRADA NU E LOC DE JOACĂ! Copiii se joacă numai în locuri special amenajate.

Așa a început prietenia lui Mihăiță cu agentul de circulație. Odată ajuns cu bine în parc, Mihăiță a povestit prietenilor lui pățania trăită și nu a uitat să le spună cât este de important nu numai să cunoaștem regulile de circulație, ci și să le respectăm!

## 1 Iunie

Veverița cea sprintară  
Dă de veste iar în țară  
Că-n poiana cu izvoare  
Azi e mare sărbătoare!

Flori, gândaci, licurici,  
Păsărele și pitici!  
Toți s-au pregătit de zor  
Că e ziua copiilor!

Dacă-i zi de sărbătoare,  
Hai să-ntindem hora mare!  
Să răsune poienița  
Și să joace grădinița!



## Lumea celor mici

*de Carmen Firan*

Primul din șir, în vârf de creion,  
**A** se desprinde ca fulgul în zbor,  
Vine și **B** puțin cam umflat,  
Dar mândru e totuși să fie pictat,  
**C** stă la rând, așteaptă cuminte,  
creionul de el să-și aducă aminte.  
**D** bate vesel cu degetu-n carte,  
știe că e o literă-aparte,  
**E** singur își duce picioarele mici  
în lumea pestriță a celor de-aici.  
Ajunge și **F** convoiul din spate,  
iar **G** o să fie pictat ca la carte.  
Mai greu e cu **H**. Să-l pun în căruț,  
Dar vine un **I** deșirat și slăbuț.  
Atât pentru azi, o lecție nouă  
v-aș spune, dar uite, începe să plouă...